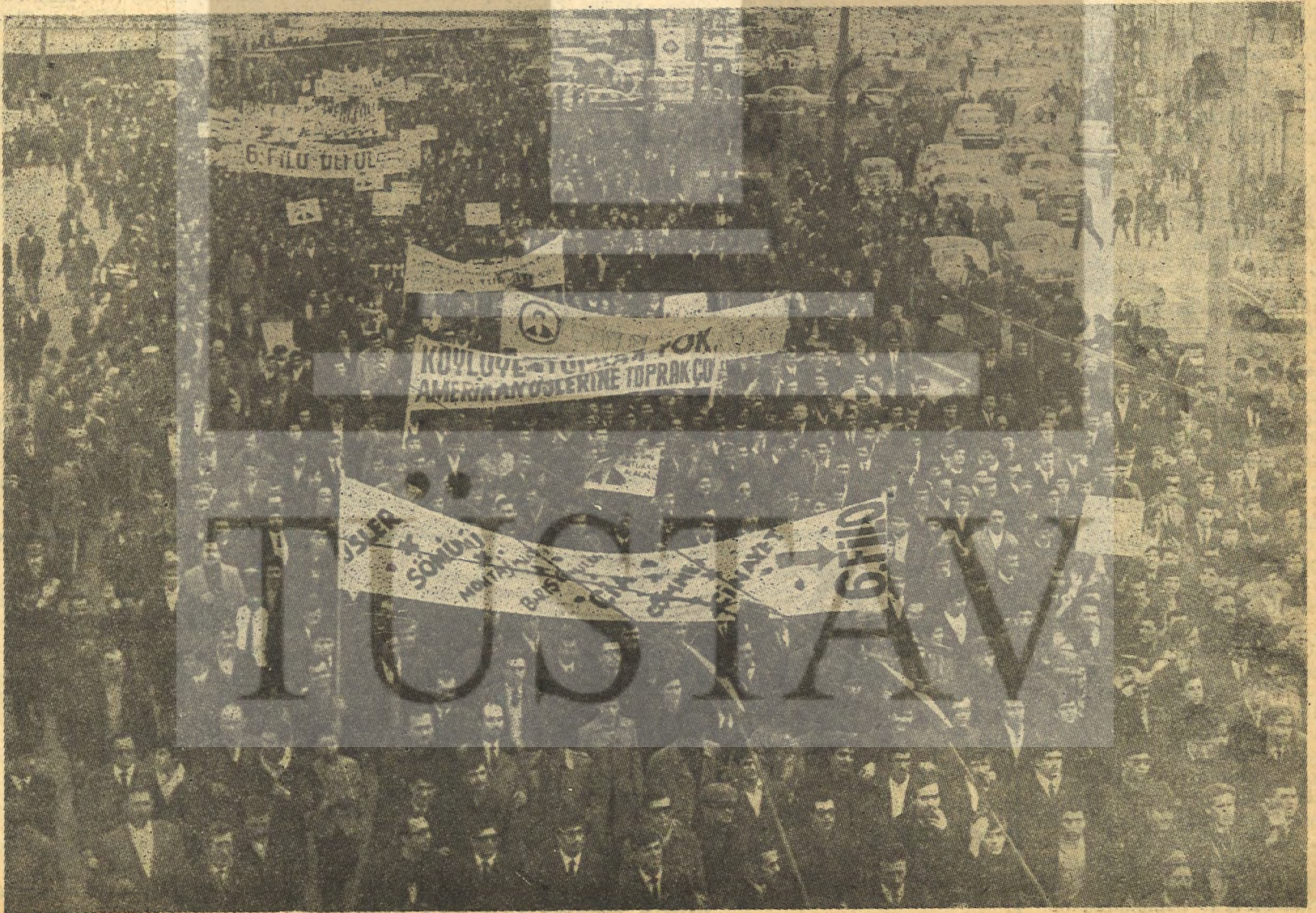

TÜRK SÖZÜ

3 MART 1970
FİYATI : 125 Krs.
YIL : 3 - SAYI :

120

**İşbirlikçilerin buhranını
Derinleştirmek için
Güçlerimizi
Birleştirelim!**

Evet. Avukatın böylesi ancak ve ancak gariplikler diyarı Türkiye'de bulunur. Yani, Hotanto'da bile görülmez böylesi...

Diyeceksiniz ki, burası Türkiye... Avukatın böylesi de, böylesi de bulunur... DOGRU!

Bir avukat düşünün: Hem sendika avukatlığını yapıyor, hem de işverenlerin. Yani hem aktör, hem seyirci mübarek. Ve işin en acı tarafı da sendikalar bunun böyle olduğunu biliyorlar... Evet, bu zatı muhterem; bir yandan Türk-İş'e bağlı Li katış ile, Tütün - Müskirat Sendikalarının avukatlığını yapıyor; diğer taraftan da işverenlerin... Örneğin, işverenle bir işçi mahkemelik oldu farzedelim: Bu durumda bay avukat her iki tarafında avukatlığını yapacak; yani davalı ile davalı aynı avukatı paylaşıyor.

AVUKATIN BÖYLESİ

lar... Bu terslik dünyanın neresinde görülmüştür, sorarım siz?

Bu enteresan avukatın adı, Nüzhet Erol. Geçenlerde onu tanıma şanssızlığına uğradım. Hem de öylesine bar tanışma ki... Sormayın gitsin: Arısoy Adi Komandit Şirketi diye bir fabrika kuruludur Maltepe'de. Cehennem bile rahmet okutur bu fabrikaya. Yıllar yılı bu cehennem içinde çalışan 15 işçi kardeşimiz var. 17 yıllık bir işçi hâlâ 25 TL almaktadır. Artık diğerlerinin ne aldıklarını siz düşünün...

Tabii bir sendikacı olarak arkadaşlarımızı kısa zamanda bilinçlendirip, DİSK üyesi kim ya. İş Sendikasının çatısı altın.

da topladık. Bunun üzerine işveren deliye döndü. İşçilere baskı yapmaya başladı. Fakat tüm çabaları boşa çıktı, işçi kardeşlerimizin birliğini bozmadı bir türlü.

Korkuya kapılan işveren, karşımıza özel avukatı Nüzhet Erol'u çıkardı. Bay Nüzhet Erol, Sendika avukatlığını yaptığı için işlerin püf noktalarını gayet iyi biliyordu. Nitekim, Sözleşme masasına oturmadan Kimya-İş Sendikasına çok garip tekliflerde bulundu. Red cevabı alınca da, işverenin Ankara'daki işyerinde çalışan 26 işçiyi işten kovma tehdidiyle İstanbul'a getirtip, yeni işçidir diye mevzuatın kılıfına uygun şekilde fabrikaya aldı. Böylelikle sen,

dikasız işçilerin sayısı, sendikalı işçilerin iki katı oldu.

Neticede grev hakkımız doğdu: Bay Nüzhet Erol grev oylamasında işveren temsilcisi olarak hazır bulundu ve sözde yeni getirdiği işçilere «Greve hayır» pusulası kullandırmayı becerdi.

Şimdi biraz düşünmek ve bu adamı avukat olarak sendikalarında barındıran malûm Türk-İş'e bağlı ve işçi sınıfını reddeden sendikalara sormak gerek: İşçi sınıfına bu ihanet neden? İşçi sınıfının düşmanı olan bu adam, neden uzaklaştırılmıyor sendikalardan... Şüphesiz ki, bu ihanetler unutulmayacak ve günün birinde hesaplar çok acı şekilde sorulacaktır.

25/2/1970

Mahmut Baksı

Erzurum Devrimci gençlik örgütü tüzüğü

Md: 1 — Örgütün adı: Erzurum Devrimci Gençlik Örgütü.

Md: 2 — Örgütün Merkezi: İstanbul'dadır. Adres: İcadıye cad. 6/1 Kuzguncuk - İSTANBUL.

Md: 3 — Örgütün Şubeleri, Yönetim Kurulu kararıyla diğer şehirlerde açılabilir.

Md: 4 — Örgütün Amacı: Adayasının toplumcu ilkelerini asın, yayın, seminer ve diğer toplantı ve sosyal çalışmalarla anlatmak ve eğitmek. Üyelerini Türkiye Cumhuriyetinin aleyhine olacak çabalara karşı kültürel alana direnmelerini sağlamak, üyelerin ülke sorunlarına dikkatini ekmektir.

Md: 5 — Örgütün Organları: Örgüt aşağıdaki organlardan oluşur:

- a) Genel Kurul
- b) Yönetim Kurulu
- c) Denetleme Kurulu
- d) Onur Kurulu

Md: 6 — Genel Kurul, örgütün en yetkili organı olup Örgütün bütün üyelerinden oluşur. Yıl a bir defa Aralık ayının ilk haftasında toplanır. Örgütün eski yürütme organlarını denetler ve yeni yürütme organını seçer. Genel Kurulun kararları kesindir. Şubelerin üyelerini de gönderecekleri delegasyonlar temsil eder.

Md: 7 — Yönetim Kurulu, Genel Kurulca seçilen 7 kişiden oluşur. Yönetim Kurulu Genel Kurul Başkanının başkanlığında apacağı ilk toplantıda kendi aralarında görev bölümü yaparlar.

Görevler: Başkan, başkan yardımcısı, yazman ve saymanlık ile yönetim kurulu üyeliğidir. Başkan örgütü temsil eder. İta amiridir, yönetim kurulu toplantılarına başkanlık eder. Eşit oylamalarda başkanın tarafı tercih edilir.

Başkan Yardımcısı: Başkanın imadığı zamanlarda başkanın etkisini hazırlar. Başkanla kendi ralarında yapacakları görev bölümüne göre işleri yürütür. Başkan ve başkan yardımcısı arasında çatışacak ihtilaflar, Yönetim Kurulunda karara bağlanarak oylanır.

Yazman: Başkan ve Başkan Yardımcısı bulunmadığı hallerde Yönetim Kuruluna başkanlık eder, Örgütün bütün yazışmalarını yürütür.

Sayman: Örgütün mali işlerinden sorumludur. Başkanın ödeme emrini bir defa sözlü olarak red edebilir. Ancak Başkanın yazılı isteği üzerine ödeme yapmak zorundadır.

Üyeler: Diğer Yönetim Kurulu üyeleri örgütün eylemlerinde yapılacak görev bölümünün gerektirdiği doğrultuda çalışır.

Md: 8 — Denetleme Kurulu, Genel Kurulca seçilen 5 kişiden oluşur. Yönetim Kurulunun çalışmalarını denetliyerek gerçinde Yönetim Kurulunu uyarmak üzere raporlar hazırlar, yıllık eleştiri raporunu Genel Kurula getirir.

Md: 9 — Onur Kurulu: Genel Kurulun üyeleri arasından Genel Kurulca seçilen 5 kişiden oluşur. Örgüt amaçlarına aykırı veya haysiyet kırıcı fiiller yapan üyelerin hakkında kararı vermesi için verir. Üyelikten çıkarılacak kişilerin hakkında kararı vermesi için Yönetim Kurulunun, Onur Kuruluna başvurusu gerekir. Ayrıca; Onur Kurulu kendiliğinden harekete geçerek üyelerin üyeliklerine son verebilir.

Onur Kurulu kararları kesin dir, bu kararlara Genel Kurulca

itiraz edilebilir.

Md: 10 Üyelik şartları: Cemi yetler Kanununun gerektirdiği medeni haklara sahip olmak ve Örgütün amaçlarını kabul eden herkes Örgüte üye olabilir. Üyelik için bir dilekçeyle Yönetim Kuruluna baş vurulur. Yönetim Kuruluna kararıyla kabul veya red edilir.

Md: 11 — Örgütün gelir ve giderleri:

- a) Üye ödentileri
- b) Örgüte yapılacak bağışlar
- c) Şubelerden gelen yardım
- d) Örgütün kendi çalışmalardan sağlıyacağı gelirler.

Örgütün harcama yapma ve sarf kabul etme yetkisi Yönetim Kurulundadır.

Md: 12 — Tüzük değişikliği 15 gün önceden duyurularak toplanan Genel Kurulda 3/2 çoğunlukla değiştirilebilir; olağanüstü toplantıya gidilebilmesi için üyelerin 1/5 çoğunluğu ile teklif edilmesi ve kongrenin açılması için 2/3 çoğunluğun bulunması gerekir, aksi takdirde açılmaz.

Md: 13 — Örgütün kapatılması kararı Genel Kurulun 2/3 çoğunluğuyla verilir, 2 ayrı çağrı ile toplanan Genel Kurulda bu çoğunluk sağlanamazsa, 2 nci toplantıda salt çoğunlukla yetinilir.

Md: 14 — Örgütün feshi halinde örgütün fesih kararı veren Genel Kurulca Örgütün amaçları.

na uygun çalışmalar yapan bir örgüte devredilir. Devir işlemi, Genel Kurulun seçeceği komisyonca yürütülür.

Md: 15 — Burada belirtilmeyen hususlar için Cemiyetler Kanunu geçerlidir.

Adı Soyadı — Baba adı — Doğum yeri — Tarih — Tabiiyeti — Adres
Asaf Aslan — Fikri — Erzurum — 1940 — T.C. — Site Yurdu Vezneciler

Tuncay Altuğ — Yunus — Erzurum — 1948 — T.C. — Devrim Yurdu, Beyazıt

Halis Fındıkoğlu — Recep — Erzurum — 1947 — T.C. — İcadıye Cad. 36/1, Kuzguncuk

Muammer Ezgi — Muzaffer — Erzurum — 1945 — T.C. — Erzurum Talebe Yurdu, Fatih

Köksal Yakupoğlu — Nurettin — Erzurum — 1949 — T.C. Süruri Mah. Eyyünüm Sok. No. 20/4, Beyoğlu

Murat Ezgi — Muzaffer — Erzurum — 1949 — T.C. — Erzurum Talebe Yurdu

Turan Önal — Necati — Erzurum — 1949 — T.C. — İcadıye Cad. 36/1, Kuzguncuk

Mümtaz Aktaş — Rasim — Erzurum — 1948 — T.C. — Vakıflar Yurdu, Fatih

Fevzi Özmen — Ahmet — Erzurum — 1943 — T.C. — Artvin Talebe Yurdu Kumkapı/Ist.

proleter devrimci

AYDINLIK

En geniş saflarla işbirlikçi AP iktidarına karşı
devrimci mücadele

F. ENGELS — Marks'ın mezarı başında konuşm. Şahin Alpay — İşçi sınıfı ve Milli Demokratik Devrim. Kızıl bayrak — Politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır

Sayı 3-17
Çıktı

İşbirlikçilerin buhranını derinleştirmek için güçlerimizi birleştirelim!

ÜLKEMİZ, Demirel'in deyimi ile 'bayramı saymazsak', hükümet buhranının 'yedinci' günündedir. Yine Demirel'in deyimi ile 'parlamento yolu ile gelecek buhranlara alışmak lazımdır.'

İşbirlikçi iktidarın, buhranın ekonomik ve sosyal nedenlerini gözlerden gizlemek istediği, siyasi niteliğini ise bir parlamento meselesi olarak sunmaya çalıştığı ortadadır.

Emperyalizmin dünya ölçüsünde yenilgiye uğradığı, sömürülen ve ezilen halkların zafere doğru her geçen gün bir adım daha yaklaştığı günümüzde ülkemizdeki iktidar bunalımını emperyalizmin dünya ölçüsündeki buhranından ayrı ele almaya imkân yoktur.

Vietnam'ı terketmeye hazırlanan Amerikan emperyalizmi, Laos'ta kanlı bir darbeden sonra ikinci ağır darbeyi yemek üzere, Filipinlerde halkın devrimci mücadelesi önemli boyutlara ulaşmıştır. Orta Doğu'da Arap halklarının direnişi Amerikan emperyalizmi ve onun Orta Doğu karakolu İsrail'i her geçen gün biraz daha sıkıştırmaktadır. Modern silahların desteği, halkların devrimci gücü karşısında küçülme, önemini yitirmektedir. Afrika'da gelişen devrimci hareket, dünya halklarının yeni mevziler kazanması sonucunu doğurmuştur.

Güney Amerika'daki kitle mücadelesi gelişmekte, işbirlikçi iktidarlara güç vermektedir.

EMPERYALİZMİN bu genel buhranına paralel olarak ve halkımızın gelişen millî demokratik devrim mücadelesinin sonucunda ülkemizdeki egemen sınıflar, bir değişikliğe gitmeden egemenliklerini sürdüremeyecek duruma düşmüşlerdir.

Ülke ekonomisi çıkmaza girmiş ve bu çıkmazdan kurtulmak için, işçilerin, köylülerin ve dar gelirli yurttaşların sırtına bürnen bir vergilendirmeye gidilmiştir. Öte yandan çeşitli sanayi dallarında çekilen hammadde ve kredi sıkıntısı, işçilerin kitle halinde işsiz kalmasına yol açmaktadır.

Küçük üreticiler, tarım ürünlerini değerlendirememekte, her geçen gün daha da yoksullaşmaktadırlar.

Ekonomimizin bu çıkmazı buhranın önemli etkenlerindenidir.

Diğer yandan, hayat şartları her geçen gün ağırlaşan işçi ve köylülerin kendiliğinden gelme mücadeleleri yoğunlaşmakta,

iktidarı baskı ve terör rejimine itmektedir. Asker - sivil aydın zümrenin direnişi, önemli boyutlar kazanmıştır.

Proleter devrimci mücadele, kitleler üzerindeki etkinliğini arttırmakta, örgütlenme seviyesinin geriliğine rağmen, tüm devrimci mücadeleyi etkileyebilmektedir.

HALKIMIZIN bu devrimci mücadelesi, iktidar sınıfları arasındaki çelişkileri keskinleştirmekte, onları, egemenliklerini sürdürebilmek için yeni yollar aramaya, aralarındaki güçler ilişkisini değiştirmeye zorlamaktadır. Son hükümet buhranı, bu objektif değişikliğin siyasi alandaki ifadesidir.

1970 hükümet buhranının bu niteliği, onu 1960 sonrası karşılaşılan diğer hükümet buhranlarından ayırmaktadır.

Egemen sınıflar arasındaki çatışmanın su yüzüne çıkması, milyonluk studentlerin açlanması, kirli çamaşırların ortaya dökülmesi, gerici parlamentarizme şartlandırılmış kitlelerin bilinçlenmesine, içinde bulunduğumuz soygun düzeninin farkına varmasına, sahte demokrasiyi kavramasına uygun bir ortam hazırlamaktadır.

Emperyalizmin gücü, buhranın bu noktasında gelişmeleri engellemeye, siyasi gereklerin kitlelerin gözleri önüne serilmesi, önlemeye yetmemektedir. Çünkü emperyalizmin iç çelişkilerinin gücü emperyalizmin gücünden daha ağır basmaktadır.

FAKAT görünen odur ki, muhalifi ile, iktidarı ile egemen sınıflar, kökleri derin ekonomik ve sosyal gelişmelere dayalı bu buhranı atlatabilmek için el birliğiyle çalışmaya hazırdırlar.

CHP bu konuda kolları sıvamıştır. Bir gün ara ile konuşan İnönü ve Ecevit, buhranın bir kişinin iktidardan çekilmesi ile giderilebileceği izlenimini yaratma çabasındadırlar.

İnönü'nün 'ustaca' manevrası, bir iki yazar dışında Babıâli basınına pek beğenilmiş ve 'bomba' olarak vasıflandırılmıştır. Gazeteler İnönü'nün çok sert, çok ağır bir taarruza geçtiğini yazmakta, kitleler karşısında muhalefet görevini bihakkın yaptığı intibahı uyandırmaya çalışmaktadırlar.

Öte yandan İnönü'nün konuşması diğer muhalefet partilerince de pek beğenilmiştir. Bölükbaşı, İnönü'yü övmekte, Paşa'nın 'yaman, bir çıkış yaptığı'ni ilân etmektedir.

Oysa İnönü, bir yandan Demirel'e

yüklenirken, diğer yandan da Demirel'siz bir AP iktidarına yeşil ışık yakmaktadır.

CHP'nin, Amerikancı basının ve diğer muhalefet partilerinin bu tutumu bize, gerici parlamentarizmi kurtarma çabalarının açık örneğini verir.

BUHRANIN yalnız AP'yi değil, aynı zamanda kılıpın Demokrasisi'ni de yalayacağını gören CHP yöneticileri ve diğer muhalefet partileri, iktidar sorununu ikinci plâna atmışlar ve gerici parlamentarizmi kurtarma çabasına düşmüşlerdir. Hatta bu konuda, Ecevit, Demirel üzerinde ısrar eden Cumhurbaşkanı'na bile uyarlamak gereğini duymuştur.

Toplumumuzdaki objektif gelişmelerin sonucu olarak ortaya çıkan bu buhranda, emperyalizmin ve onun desteğindeki egemen sınıfların tek şansı, kitlelerin bilinçlendirilmesi, gerici parlamentarizme karşı harekete geçirilmesi için ortaya çıkan uygun ortamdan yararlanabilecek örgütlü bir siyasi gücün olmamasıdır.

Emperyalizm, ve işbirlikçilerinin içine düştüğü buhranın derinleşmesi, kitlelerin gerici parlamentarizmin gerçek yüzünü görmesi, bu düzenin değiştirilmesi gerektiğine inanması ve bu değişikliğin ancak kendi devrimci mücadelesi ile gerçekleştirilebileceğinin bilincine varması, örgütlü bir politik mücadeleyi gerektirir. Kısa dönemde böyle bir gücün eksikliği ancak emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı olan güçlerin ortak mücadele imkânlarını araştırmaları ile, bir ölçüde giderilebilir.

İÇİNDE bulunduğumuz bu buhran döneminde genel taktiğimiz, emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı politik taarruzdur. Bu taarruzun başarı ile gerçekleştirilmesi, güçlerimizin en büyük kısmı ile düşmanın en zayıf noktasına yüklenebilmemize bağlıdır.

Bu gerçeği göremeyen, iç çelişkilerimizin çözümünü mücadelesini ön plâna alırsak paşamızın göbeğine düşmüş oluruz. TÜRK SOLU, önümüzdeki somut hedef için ortak bir çalışmayı güçlendirmeye hazırdır. Ve kendini devrimci bilen bütün güçleri, çevreleri ortak mücadeleye çağırılmaktadır.

İşbirlikçilerin buhranını derinleştirmek için güçlerimizi birleştirelim.

TÜRK SOLU

Akhisar ilçe kongresi'ni proleter devrimcileri kazandı

Geçtiğimiz hafta TİP Akhisar ilçe kongresi yapıldı. Kongre bir çok bakımlardan önem taşımak. taydı ve Proleter Devrimcilerin zaferiyle sonuçlandı. Kongre, üye. lerine birçok yeni görevler verdi ve bu yeni görevlerin yerine geti. rilmesi için de bir karar sundu.

Akhisar ilçesi devrimci müca. delemizin önemli merkezlerinden biridir. Proleter Devrimci gençle. rin burada, önemli kitle çalışmaları olmuştur. Geniş köylü yığınla. rı arasındaki, bu çalışmalar, bu. tün yurttaki örnek olabilecek bir başarı kazanmıştır. Akhisar köy. lüleri genel olarak bütün ziraatı yapmaktadırlar. Bir yandan em. peryalizme bağımlı tefeci - tüccar sömürsü altındadırlar, öte yan. dan da toprak ağalığının. Bu böl. gede yürütülen devrimci mücadelede, gençler, köylülere öncülük etmişlerdir. Geniş kitle hareketle. ri yapmışlar, kitlelerden öğrenerek onları doğru devrimci şiarlarla ha. rekete geçirmişler ve yığın örgüt. lenmelerine gitmişlerdir. Bu ör. gülenme, «Türkiye Tütün Üreticile. ri Sendikası» biçiminde ortaya çık. mıştır. Bu gün sendika ikibine ula. şan üreticiliği örgütlenmiştir. Ve hız. la güçlenmektedir. Yeni devrimci görevlere hazırlanmaktadır.

Gençlerin bu hareketleri, hem kitlelerden öğrenmelerini sağlamış tır, hem de mücadele içinde, TİP üyesi köylülere doğru mücadele yollarını göstermiş ve sonuçlarıyla başarıya ulaştırmıştır. Bu, parti içinde oportünizmle mücadelemi. zi güçlendirmiştir. TİP üyelerinin MDD stratejisini kavramalarına yardımcı olmuştur.

Gene Akhisar ilçesi, üçyüz kadar üyesiyle, önem taşıyan bir ilçe. dir. Üyelerinin önemli bir çoğun. luğu partiyle ilgilidirler ve sadece kayıtlara düşmüş bir üye değil. dirler. Politik bilinç seviyeleri bütün parti üyelerinin çoğunluğu. na göre ileridir.

İşte böyle bir ilçede yapıldı kongre. Kongre başkanlığına iki aday gösterildi. Biri Ali Rıza Du. ranlı, öteki Hulusi Suner idi. Bi. rincisi Aren oportünizminin etki. sinde ve hâlâ devrimci mücadeleyi görmüyordu. Diğer proleter dev. rimci mücadelenin bir neferiydi. Kongre, başkanlığa Hulusi Suner'i seçti. Yazmanlıklara da Mustafa Karşılaman ve Omer Özturgut'u.

İlçe başkanı çalışma raporunu okudu. Raporda parti çalışmalarının imkânlar nisbetinde başarılı. dığı belirtiliyordu. Genel olarak partinin içine düştüğü dağınıklık buraya da aksetmişti ve çalışmaları aksatmıştı. Buna rağmen prole. ter devrimcilerin ilçede yaptıkları mücadeleye yer verilmesi önem.

li bir eksiklikti. Raporda eğitim konusunda genç üyelerden istinad edildiği ve birçok üyenin katılma. sıyla olumlu sonuçlar alındığı be. lirtiliyordu.

Kongrenin serbest konuşmalar bölümünde ilk sözü Fahrettin Öz. ler (il Sekreteri) aldı. İl - İlçe ilişkilerinin canlı olması gerektiğini ve bu konuda yeni görev alacak arkadaşların dikkatli olmasını istedi.

İkinci olarak «Genel Merkez Mü. şahidi» Hüseyin Ergün konuştu. Bir hayli eğlenceli konuşmasında, sık sık yalana ve tahrifçiliğe baş. vurdu ve bütün üyelerin gözünde oportünizmin sefaletini bir kere daha gösterdi. Sadece bu bakımdan bile olsa bu faydalı konuş. maya teşekkür borçluyuz!

Müşahit H. Ergün, sosyalizmin dünya çapında zaferinden bahse. derken, emperyalizmin çöküşünü, sadece sosyalist ülkelerin ekono. mik gelişmelerine bağlıyor ve sos. yalizme bir kalkınma felsefesi ola. rak bakıyordu. Uzun uzun Sovyet. ler Birliğinin ekonomik başarıla. rından söz ediyordu. Evet. Sosya. lizm, emperyalizmin çökmesi ya. nında gelişip güçleniyor. Ekono. mik alanda yeni başarılar kazanı. yor. Ama emperyalizmi çökerten, ona öldürücü darbeleri vuran, Dünya Proleter Devrimci hareke. tinin kopmaz bir parçası olan MDD lerdir. Emperyalizmin tahakkümü altındaki halkların milli kurtuluş savaşlarıdır. İşte Ergün. ün gizlemek istediği gerçek.

Ergün, «emperyalizmin değişen niteliğinden» bahsediyordu. «Ev. velce ülkeleri tahakkümü altına almak için istilacı olduğunu, bu. gün burjuvaziyle işbirliği yaptığı ve onunla bütünleştiğini» söylü. yordu. Bu muydu emperyalizmin

Akhisar, proleter devrimcilerinin bütün mücadelesini başlattıkları yerdir.

değişen niteliği? Oysa bu, emper. yalizmin değişen politikasıydı. Emperyalizmin esas vasfı yine ay. nen duruyordu. Onun gerici nite. liği devam ediyordu.

Ülkemizin tarihini de aynı düz. mece görüşlerle açıklamaya kalk. tı ve baştan sona, karşı - devrimci düşüncelerini saflarımıza yayma. ya çalıştı. Kemalizmin milli kurtu. luşçuluk yanını görmüyordu. Onun bir küçük burjuva düşüncesi ola. şundan faydalanıp, saldırıyordu. Oysa Kemalizm bir yanıyla milli kurtuluşçu, bir yanıyla teslimiyet. çi bir ideolojidir. Ülkemizdeki küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin düşüncesidir. O proleter hareketi. nin bir düşmanı değildir. Mütte. fikidir. Dün de böyleydi. Bugün de. Bu sağ ve sektör görüş, Kema. list reformlar dönemini de, aynı açıdan, «Kapitalistleşme» diyerek

bir kalemde geçiyordu. 1950 de iş. birlikçi ittifakın canlanışını da ilerici sonuçları olan bir halk ha. reketi» olarak görüyordu. Konuş. masının bu bölümünde üyelerin sabrı taşıtı. İtirazlar yükseldi. Baş. kanlık, oportünizmin daha da aç. lığa çıkması için sözü kesmedi. 1950 - 1960 dönemi, 1950 öncesine göre objektif olarak daha ileridir. «Çok partili siyasi rejim, sendikal, öz. gürlükler, buğday fiyatlarının artı. şı, yolların yapılması, vs. bunun en iyi örnekleri»ymiş. Hatta «1960 Sonrası halkın CHP ye değil de AP ye oy vermesinin sebebi» buy. muş. «Halk aptal değilmiş. Bızın bildiğimiz emperyalizmin ve gerici düşüncelerin halkı şartlandığı ve henüz devrimci ideolojinin halk yığınlarına ulaşamadığıdır. Mesele aptallık, akıllılık değildir. Bu. tün bunlara karşı ne denebilir? Bunu Ergün, Kongrede üyelere şöyle sordu: «Herhalde siz yaşa. nınızdan bilirsiniz. Eskiye nazaran daha ileri bir dönem değil mi? Ve cevabını aldı: «Hayır. Değildi. UL. kemiz o zaman Amerikan emper. yalizminin vesayeti altında değil. di. Gerici parlamentarizmi demok. rasi diye yutturmaya kalkan bu baya da ne oluyor? Ona mı kaldı, emperyalizmin işbirlikçilerinin dik. tasını savunmak?

TİP konusunda da «Önceleri sosyalizm iyidir. Kapitalizm kö. tüdür. Şimdi yerini eğitim ve de. rinliğine örgütlenmeye bıraktı» diyordu. İyi ve kötü. İşte bütün mesele bundan ibaret!

«Türkiye bir kapitalist ülkedir ve önümüzdeki devrim sosyalist devrimdir. Bu bakımdan da MDD stratejisi yanlıştır. «Karışık. Ne olduğu belirsizdir. Oysa bütün dünyada yarı - bağımlı ülkelerde devrimci işçi sınıfı partilerinin stratejisi MDD stratejisidir. Bu yolla proletarya ve bütün halk sosyalizme varmaktadır. Karışık olan müşahidin kafasıdır.

MDD Teorisi Marksizm — Leni. nizme bir katkıdır. Ve Mao Ze. dung tarafından ortaya konul. muş ve Çin devriminin pratiği. yle doğrulanmış, geliştirilmiş, bu. gün de bütün bağımlı ülkelerde proleter hareketinin izlediği biri. cik doğru yoldur. Elbette oportü. nistlerin, parlamentarizmin bata. gına saplanmış pasifistlerin yolu bu değildir.

Devrim tanımı, işçi sınıfının par. tisi konularında da saçmalayan müşahid, Aren - Boran'ın karşı devrimci düşüncelerini dile getir. di. Bu konular tartışılmayacak kadar açık bir biçimde bilimsel sosyalizmin kurucuları tarafından belirlenmiştir. Bunları anlamamak ancak oportünistlerin harcıdır.

Oportünizm kılık Değistirmeğe çabalyor

İki yıldan fazla süren bir zamandan beri TÜRK SOLU'nun başlattığı doğru devrimci çizginin savunulması, yani Marksizm - Leninizm'in savunulması, oportünizmin teşhiri ve mahkûm edilmesi büyük ölçüde başarılmıştır. Yine daha sonra yayınlanmaya başlayan Aydınlık ve Marksizmin klâsiklerinin tercümesi bu yolda önemli birer etken olmuşlardır. Oportünizm sadece nesriyle mahkûm edilmemiş, o Proleter Sosyalistlerin devrimci eylemi ile de yenilmiştir.

Bugün Aybar - Aren oportünizminin teorisini söyleyecek sözü, pratikte yapacak eylemi yok gibidir. Uzun süre astığı astık kestiği kestik olan oportünizmin kalıntıları bugün hâlâ TIP içinde vardır. Özellikle İstanbul'da doğru devrimci hareketimize kazanılabilecek birçok arkadaş bilerek, ya da bilmiyerek (geçmişin izlerinden kendilerini arındıramadıkları için) oportünizmi yeni adlar altında, yeni biçimler içinde proleter sosyalistlerinin yanına da kıyısından köşesinden, meydana boş bulduklarında ağıktan açığa savunabiliyorlar. Bu tutum ilimizde önce «Taban Hareketi», adı altında ideolojiyi hiçe sayan, stratejiyi ağıza almıyan bir biçimde çıktı ortaya. Bunun olsa olsa görüşsüzler birliği, görüşünü ortaya koymaktan kaçınanların birliği olabileceği ortaya konulup, bu türden «A. kılı», davranışın partiyi değil savunucuların külâhını bile kurtarmıyacağını anlamış olacak-

lar ki bu iddialarından kısa bir süre sonra vaz geçtiler. Daha sonra Proleter Sosyalistlerin savundugu Milli Demokratik Devrim stratejisine karşı olanları memnun etmek için olsa gerek, Emek mecmuasındaki görüşleri üstü kapalı savunan «Utangaç Emekçi» bir havaya büründü bazı kahramanlarımız. Onlara göre pratik bazı hatalar yapılmıştır partide. Ama; parti doğru yoldadır. Yanlış yolda olanlar partiden atılanlar ve çığ gibi büyüyen Proleter Sosyalist hareketidir. Partinin doğru yolu nedir? Tüzük ve Programın gösterdiği yoldur. Arkadaşlar olana değil, olması gerekeni, ama yanlış söylüyorlar, tıpkı Aybar gibi.

O tüzük ki, gerçek devrimcilerin atılmasında hatırlanır. Eleştiri ve özeleştiri ile ilgili hükmü Büyük Kongrede hatırlatıldığında, bu günahı işleyen delegenin ilçesine incir ağacı dikilir. O program ki eksik bir Milli Demokratik Devrim programı olduğu halde Sosyalist program olarak sunulur. Ve de bunlar birbuçuk yıl önce kesinlikle ispatlandığı halde.

Bu arkadaşlara sorarsanız,

Lenin'in Demokratik Devrim konusundaki şu görüşü bazı laflardan ibarettir: «Demokratik devrimde proletaryanın katılığı yönetici olarak katılığı, nın amaçlarını küçümsemek, örneğin proletarya ile köylülerin demokratik devrimci iktidarı gibi sloganları reddetmek de saçma ve gerici bir tutum olur. İki devrim, karakterleri bakımından olsun, çatışmaya katılan sosyal güçlerin bileşimi bakımından olsun, birbirinden farklı olduğundan, sosyalist devrimin amaçları ve şartları ile demokratik devrimin amaçları ve şartlarını birbirine karıştırmak saçmalaktır.» (1) Onlara göre bu; «Türkiye'nin somut şartları, nın somut tahliline, uymamak, tadır. Peki nedir Türkiye'nin somut şartlarının somut tahlili? Eksik bir milli demokratik devrim programı ile sosyalizmi kurma hayalidir herhalde.

Parti içindeki bazı arkadaşların uzun süre eğitimin ya saklandığı bir ortamda Proleter Sosyalistlerine düşmanlıkla yetindikleri, daha doğrusu parti yöneticileri tarafından bu yolla doğru itildikleri doğrudur. Ama artık çoktan ipliği pazara çıkan bir çizgide direnmeleri

yanlıştır.

Bir olay, diyor Hegel, iki kere cereyan eder, Marks ilâve ediyor: Evet ama birincisinde trajedi, ikincisinde komedi olarak. Aybar oportünizmini trajedi sayarsak, Aren hareketi komedidir TIP için. Yeni girişim de komedinin karesi, ya da güldürü güldürüsü olur olsa olsa. Bu arkadaşlara Marksizmin klâsiklerini okumalarını, ama Proleter Sosyalistlerine sözde cevap buimâk için değil, doğru ile yanlış ayırmak, partimizi devrimci bir çizgiye, devrimci eyleme getirmek için okumalarını sağlık veririz. Mao Zedung şöyle diyor bu konuda: «Yoğun bir çalışma sonunda cahillik bilgililiğe, derme çatma bilgi, tam bilgiye ve Marksizmin körü körüne uygulaması, bilerek uygulamaya dönüştürülebilir.» (2)

Metin Bilgen

(1) Lenin, İşçi Köylü İttifakı s. 17 - Sol yayınları

(2) Mao Zedung, Teori ve Pratik, s. 55 - Sol yayınları

MDD, sanki yalnız feodal ve sömürge bir toplum için geçerliymiş gibi. Türkiye'de feodal kalıntıların çok zayıf olduğunu açıklayarak, «ezeli çürümeye kalkıştı. MDD feodal ve yarı-feodal ilişkilerin nisbi ölçüsüne bağlı olmayıp, Emperyalizmin hakimiyeti altındaki bütün ülkeler için geçerlidir. Bu bakımdan evrensel bir gerçeklik taşır.

Emperyalizmle mücadele konusunda ise «ABD üsleri azalıyor, askerlerinin bir kısmı geri çekiliyor.» diyerek, emperyalizmle mücadelenin hedefsiz, boş bir şey olduğunu kendince isbathıyordu. Oysa halkımızın MDD mücadelesi, Ülkemizdeki sadece ABD askerlerini ve üslerini atmaya amaçlamaz. Onun hegemonyasını sağlayan gerici sınıfların iktidarına son verir. Halkın Demokratik İktidarını kurar. Emperyalizmin bütün ekonomik dayanaklarını ortadan kaldırır. Sosyalizmin yolunu açar.

Yürüttüğümüz anti-emperyalist mücadele, elbette ABD askeri ve üssüne karşıdır. Ancak bugün biliyoruz ki, Amerikan emperyalizmi gücünü işbirlikçi sınıfların iktidarından alıyor. Ve bu iktidar ülkemizde gerici parlamentarizm yoluyla sağlanmaktadır. Henüz halk yığınları devrimci düşünceyle temasa gelmemiştir. Halkımızın büyük bir çoğunluğu üzerinde em-

peryalizmin ve bütün gerici ideolojilerin şartlandırması vardır. İşte biz bunu yıkmak için mücadeleye ediyoruz.

Son olarak da «partinin bugünkü çizgisi (Aren - Boran'inkini kastediyor) başındanberi izlediği bu doğru çizgidir.»

Peki, hani siz, Aybar'dan faklıydınız beyler! Aybar nereden saptı ki siz ona karşı çıktınız? Bildiğimiz, Aybar açıkça bilimsel sosyalizme cephe almıştı ve karşı çıkmıştı. Siz ise üstü kapalı. Peki bilimsel sosyalizme tamamen aykırı bir düşüncenin çizgisi, ki sizce bu doğrudur, sizin çizginiz nasıl oluyor? Bunu anlayamadık.

H. Ergün'ün bütün yanlış ve karşı-devrimci görüşlerine Ömer Özerturgut cevap verdi. Dünya ve

Türkiye şartlarını tahlil ederek, mücadelemizin akış yolunu bu günkü ve genel meselelerini anlattı. TIP içinde oportünizmin hızla iflâsa gittiğini, proleter sosyalist düşüncenin yaygınlaştığını ve sonunda mutlaka zafere ulaşacağını söyledi.

Daha sonra İbrahim Evci, Niya, zi Keke, Hulusi Suner ve arkadaşları tarafından «Proleter Sosyalistlerinin Karar Tasarısı» okundu. Bu tasarı ittifakla kararlaştırıldı.

Seçimler yapıldı. Yeni devrimci yönetim kurulu İbrahim Evci, Ziya Yaşar, Ramiz Sevim, Müslim Çiçekliyer, Ahmet Başkışla, Mehmet Övendereli, Mustafa Teşkilan'dan oluştu.

Kongre yeni yönetim kuruluna kabul ettiği kararlar yeni ve önemli görevler yükledi. Bunların en önemlisi (parti bakımından), oportünizmin yıkılması, devrimci bir yönetimin sağlanmasıdır. Yeni yönetim kurulu parti içinde eğitime önem vererek, üyelerin bilimsel sosyalizmi kavramalarına yardımcı olacaktır. Doğru devrimci mücadele içinde üyelerini eğitecektir.

Önümüzde Manisa ilk kongresi yapılacaktır. Mutlaka proleter devrimcilerinin mücadelesiyle bütün il örgütü devrimci saflara kazanılacaktır.

Behzat Ay'ın

Gündoğusu

—Gezi Notları—

Deniz Yayınları F: 4 TL

Doğu Dergisi ve Özkan Mert'in şiir kitabı toplatıldı

Genç devrimci ozan Özkan Mert'in, DTCF Sosyalist Fikir Kulübü yayınlarından çıkardığı, «KURACAGIZ HER ŞEYİ YENİDEN», adlı şiir kitabı 3. Sulh Ceza Mahkemesinin 11/2/1970 gün ve 970/10 Müd. sayısıyla, Ceza Kanununun 142 ve 311. maddeleri gereğince Savcılık tarafından toplattırılmış ve hakkında kovuşturma açılmıştır.

Devrimci basın üzerindeki baskılar Özkan Mert'in kitabının toplattırılmasıyla başlamış, «Kürt - Türk Kardeşliği/Doğu» dergisinin 2. sayısı toplattırılmıştır. Ege men çevrelerin bu gibi tedbirler karşısında devrimcilerin yitirileceklerini sanmaları boşunadır. Her baskı tedbiri, devrimcilerin mücadele azmini bilemekten, kitlelerin uyanışını hızlandırmaktan başka sonuç vermemektedir. Nitekim «Doğu» dergisinin üçüncü sayısının yine zama-nında çıkacağı öğrenilmiştir.

Kaşıkcı köylülerinin yürüyüşünü mutlaka gerçekleştirelim

**İbrahim Kaypakaya
Muzaffer Oruçoğlu**

Kaşıkcı köyünden bildiriyor

Taşomurca, Tekirdağ'a bağlı bir köyün adıdır. Taşomurca'nın çevresinde, topraksız ve az topraklı köylüleri bağrında barındıran 7 köy sıralanır: Kaşıkcı, Selçuk, Karansılı, Dedecik, Generli, İsmaili, Kazandere. Aşağıda toprak mücadelelerini anlatacağımız Kaşıkcı köylüleri, 93 harinde, Bulgaristan'ın Selvi ilçesine bağlı Dobramirka bucağından göçerek, 1887 yılında Taşomurca çiftliği ile, Ahmedikli çiftliğinin arasına düşen bugünkü topraklarına yerleşmişlerdir. Bugün, Kaşıkcı 2 bini aşkın nüfusu ve bir avuç toprağı ile (yaklaşık 17 bin dönüm), Trakya'nın yüzlerce topraksız köyünden biridir. Ve üzerinde kuru luşundan bu yana bir toprak mücadelesi sürer gelir.

Kaşıkcı ve Ahmedikli köylülerinin toprak davası 24. yılına giriyor

Kaşıkcı köylüleri, kendi ifadelerine göre, 1312 teşrin-isanide, köyün doğusundaki Ahmedikli çiftliğine ait toprakların tamamını satın alarak 98 kişinin üzerine tapu ettirirler. 1947 de resmi makamların tasvibini de alarak, bu toprakları işlemeye girişirler. Bunun üzerine, çiftlikte çalışan köylüler ve sonradan gelip Ahmedikli'ye yerleşen göçmenler, "bizim topraklarımızı sürüyorlar," diye, Kaşıkcı köylülerini mahkemeye verir. Bundan sonrasını köy muhtarı Mahmut Yazıcı'dan dinleyelim: "...mahkemeye, ihtiyar heyeti verilmiş olduğu için, mahkeme, Ahmediklilerin davasını önce reddetti. İkinci defa 52 kişi hakkında dava açıldı. Dava sonucu, 1924,5 dekar yer bize teslim edildi ve halen işliyoruz. ... Toprakların çevir.

diği hudut dahilindeki geri kalan kısımlar, Ahmedikli köylülerine verilmeye teebbüs edildi. ce, şahıslar elindeki tapuları ibraz ettiler. Ve Ahmedikli ile Kaşıkcı köyü ihtiyar kurulları, 16 numaralı toprak komisyonu başkanı ve tapu memurları ve hatta ormanla ilişkisi bulunduğuna için Tekirdağ orman Bölge Şefliği olduğu halde yapılan keşifte, burada toprak tevzi kanununun uygulanamayacağı bir deftere yazıldı, orada hazır bulunana imza atıldı. DP yöneticileri, bu kararı dinlemiyerek, yukarıdan, parti kanalıyla Ahmediklilere 1200 dönüm toprak verdiler. Ve tapu topraklarımızı Ahmediklilerin üzerine yeniden tapu ettirdiler. (bu olay 1960 yılında 27 mayıs hareketinden önce meydana geliyor. O dönemde Ahmedikliler DP'li, Kaşıkcı köylüleri ise CHP lidir.) Her ne kadar araştırdıkça da, tutulan zabıtlar bulamadık. Vermediler. Tapu iptal davası ve Meni müdahale davası açtık. Davayı Tekirdağ'da kaybettik. Temyizde, 1969 da dava temelinden bozuldu. Şimdi mahkeme devam ediyor. 12 martta duruşmamız var..."

Toprak ağalarının ve işbirlikçilerin siyasi örgütü DP, Kaşıkcı köylülerinin toprağını Ahmediklilere vererek, hem topraksız köylülerini birbirine düşürmüştü; hem de bu yolla kendisine oy veren Ahmedikli köylülerini bir süre daha kendi dümen suyunda tutmayı başarmıştır.

Kaşıkcı köylüleri hazine topraklarını taşomurca çiftliğine kaptırmıyorlar

Kaşıkcı köylüleri bir yandan Ahmedikli köylüleri ile mahkeme

kapılarında çekişirlerken, öte yandan da, hazine topraklarına el koymak isteyen Taşomurca çiftlik sahibine karşı şiddetli bir mücadele yürütüyorlardı. Kaşıkcı'dan Ferhat Özdamar'ın verdiği bilgiye göre, Taşomurca'da topraksız ve az topraklı köylülerin yanında, tahminen 7 bin dönümlük bir çiftlik vardır. Kaşıkcı köyü, bu çiftliğin toprağı ile sınırdır. Çiftliğin sahiplerinden Tayip Bey, 1324 de encümen azası iken, vilayetten, tapudaki miktarın kat kat üstünde geniş toprakları kucaklayan bir hudutname çıkartır. Çiftlik sınırlarının içinde, çiftliğe ait topraklardan başka Taşomurca köylülerinin bölük pörçük toprakları ve 400 dönüm kadar da "buz ağılık" (mera) yer almaktadır. 1939 da Taşomurca'ya gelen göçmenler, bu 400 dönümlük buzağılığa yerleşirler, ve çiftlik sahiplerinde ses seda çıkmaz. Bundan da anlaşılmaktadır ki, mera çiftliğe ait değildir. Fakat daha sonraları, çiftlik sahipleri hazineye ait olan buzağılıklara el koymak için harekete geçer.

Kaşıkcı ile Taşomurca çiftliği arasında ilkin, 1950 yılında, köy ihtiyar kurullarının imzaladığı bir hudutname ile, Kaşıkcılı bir köylüye ait olan Meşe Tarlanın alt başı sınır olarak tesbit edilir. 1957 yılında çiftliğin o günki sahibi Neriman Sezer, bu sınırı reddederek, Meşe Tarlaları üst başının sınır olduğunu iddia eder ve bunu, satın aldığı bilirkişilerin şahitliğine dayanan bir mahkeme kararı ile ispat eder. Bunun üzerine, Meşe Tarlanın üst başı sınır olarak kabul edilir. Böylece 300 dönüm mera, çiftlik sınıfları içerisinde alınarak, Omurca çiftliği, Kaşıkcı köylülerinin topraklarının arasına doğru genişletilir.

Zamanla, Meşe Tarlanın üst başı, meradan katılan topraklarla Kaşıkcı köyüne doğru ilerler. Neriman Sezer, bu kere de, çiftliğin hududunu Meşe Tarlanın o günkü üst başına kadar genişletmek ister ve arada kalan merayı sürdürmeye kalkışır. Kaşıkcı köylüleri engel olurlar. Köylüler mahkemeye verirler. 1968 yılında yine bilirkişilerin şahitliği ile, çiftlik sahibi davayı "kazanır" ve yeni topraklar icra ile çiftliğe teslim edilir. Temyiz kararı tastik eder. Fakat, Kaşıkcı köylüleri el konulan topraklardan çiftlik sahibini atarak, hazine arazisini çiftliğe kaptırmazlar.

Olaylar yeniden gelişiyor

Şubatın 12 sinde, Taşomurca çiftliğini 65 bin liraya kiralayan Selçuk köyü ağası ve adamları 9 jandarma, 2 uzman, 1 teğmenin koruyuculuğunda 4 traktörle yeniden hazine topraklarını sürmeye gelirler. Kaşıkcı köylüleri, kadın erkek, yedisinden yetmişine, sel gibi meraya akar. Teğmen jandarmalara "süngü tak," emri verir. Köylüler, "ölürüz, sürdürme, yiz bu toprakları," derler. Sonunda ağanın adamları ve jandarmalar dönüp gitmek zorunda kalırlar.

Neriman Sezer, Kaşıkcı merasından başka, Taşomurca köylerine ait bin dönümlük bir meraya da el koyar. Bu yüzden 1966 yılında da taşomurcalı bir çoban Neriman Sezer'i döverek öldürür. Neriman'ın yerini alan kızı, hali hazırda Kırklareli banka müdürünün oğlu ile evlidir ve karı koca, çiftliği Tekirdağ'dan yönetirler. Ve anıların genişleme, politikasını devam ettirirler.

Kaşıkcı köylülerinin yürüyüşü zorla engellendi

Kaşıkcı köylüleri, kendilerine zulmeden, topraklarına el koyan Taşomurca çiftliği sahiplerini ve toprak ağalarını protesto amacıyla, 16 şubat günü, 9 traktör ve otobüsle ve kendi elleriyle hazırladıkları pankartlarıyla yürüyüş için Tekirdağ'a iniyorlar. İki traktör dolusu köylü de, Taşomurca'dan geliyor. Çevredeki "Beyler," (köylüler çiftlik sahiplerine bey diyorlar) yürüyüşe engel olabilmek için telaş içinde sağa sola koşuyorlar. Bütün kanuni işleniler yerine getirilmiş olduğu halde, vali, köylülerin yürüyüşüne zorla engel oluyor. Yürürseniz karşınıza asker çıkarırım, polisi saldırtırım, içeri tıkıyım, bayramınızı çoğunuzun çocuğunuzun yanında geçirmek istiyosanız yürümeyin... diyerek onları tehdit ediyor. Köylüler, valinin baskısı ve şiddetli yağmur yüzünden yürüyüş yapamıyorlar.

Kaşıkcı köylüleri Devrimci gençleri sevgi ile bağrına bastı

Köylüler, hala örkeli. Yürüyüş haklarının zorla engellenmesini bir türlü hazmedemiyorlar. Anayasasının Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü ile ilgili maddesini ezbere biliyorlar. Oraya varan gençler

TDGF'nin hapisanedeki devrimcilere yardım kampanyası

Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı devrimci eylemlerinden dolayı cezaevinde yatmakta olan yirmi beş arkadaşımız için "Devrimci Dayanışma Kampanyası" açılmıştır. Yardım etmek görevimizdir.

**TÜRKİYE DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU
GENEL BAŞKANLIĞI**

Bağışlarınızı T.C. Ziraat Bankası KIZILAY ŞUBESİ 21670 No.lu hesap numaramıza yatırınız. Bağış miktarı ve harcamalar ayrıca ilân edilecektir.

Kitlelerle ilişkilerimizde ilkelerimiz nelerdir?

Pratiğimizle birlikte gelişerek zenginleşecek ve daha doğru, daha özlü ifadelerine kavuşacak olan kitleyle ilişkilerin doğru ilkelerini genel hatlarıyla şöyle sıralayabiliriz.

— Önce ve herşeyden önce kitlelere güvenmeliyiz! Eğer kitlelere güvenimiz yoksa, onlarla doğru, devrimci ilişkileri kurmamız imkânı daha başından ortadan kalkıyor demektir.

— Kitlelerin arasında kendimizi rahat hissetmeliyiz! İlk fırsatta kendi ahbap çevremize dönmek için can atmamalıyız. Kitleler bizim hayat kaynağımız olmalı, asıl onların arasında çalışmadıkça, tedirgin olmalıyız.

— Sabırlı olmalıyız.

— Kendimize güvenmeliyiz.

— Disiplinli, planlı, yöntemli olmalıyız. Ne yapıp, ne edeceğimizi yerinde ve zamanında karar vermesini bilmeliyiz.

— Özeleştirimizi yapabilecek bir olgunlukta olmalıyız!

— Kitlelerin arasında boş durmamalıyız. Propaganda ve ajitasyonda bulunmalı, konuşmalar yapmalı, araştırmalar, incelemeler düzenlemeliyiz.

— Eğer bir konuşma yapıyorsak, devamlı konuşmamalı, karşımızdakilere de bildiklerini söyleme ve sorular sorma fırsatı vermeliyiz.

— Karşımızdakilerin söylediklerini, sorularını soruları dikkatle dinlemeliyiz. Meselerine "sıkı, sarı" malıyız. Konuşurken ve sorulara cevap verirken, bulanık ve şüpheli noktalar bırakmamalıyız.

— Bilmediğimiz, ya da şöyle böyle bildiğimiz meseleleri ortaya getirmemeli; getirilmişse, biliyor gözükerek, yalan ve yanlış şeyler söylememeliyiz.

— Açık ve sade bir dil kullanmalı, söylediklerimizin kolayca anlaşılır olmasına dikkat etmeliyiz. Fakat asla sahte yapmacık bir dil ve tavır takınmamalıyız.

— Sert çıkışlar karşısında, sinirlenmemeli, ikna gücümüzü sonuna kadar kullanmalıyız.

— Tutarlı olmalıyız. Bir yerde söylediğimizi bir başka yerde yalanlamamalıyız.

— Alçak gönüllü olmalıyız ama kitlelere hoş görünmek için onlara dalkavukluk yapmamalıyız. Onlar, yanlış birşey savundukları vakit, o yanlış görmemezlikten gelmemeli, yanlışla, "doğru" damgasını vurmamalı, hemen uygun bir dille yanlışlı düzeltmeliyiz.

— Lumpen tavırlardan kesinlikle kaçınmalıyız.

— Kitlelerin inancına, gelenek ve göreneklerine saygısızlık etmemeliyiz. Fakat dalkavukluk da yapmamalıyız. Hatta, o gelenek ve görenekler, eğer devrimci mücadeleimize zararlı oluyorsa, onları yerinde ve

zamanında tartışmak ve eleştirmekten bir an bile geri durmamalıyız.

— Kitleye hoş görünmek için yapamayacağımız şeyleri vadedmemeli, vadettiğimiz şeyleri mutlaka yerine getirmeliyiz.

— Kitlelerin geri bilinç seviyelerine mahkûm olmamalıyız. Sözelimi kitleler komünizme şartlandırılmış diye, anti-komünizm propagandası yapmamalıyız. Onların yetersizlik ve şartlanmışlıklarına gıdıklamak için, devrimci ilkelerden taviz vermemeliyiz.

— Kitleleri kısa vadeli çıkarları içine hapsedemeliyiz. Siyasi ajitasyonu, "bu zulüm düzeninin her somut örneğini", özellikle her an etrafımızda olup biten canlı, ilgi çekici, yaşayan örnekleri ele alarak, en geniş bir alan üzerinde yürütmeye, çalışmalıyız. Bu Leninist bir ilkedir.

— Eğer bir köye gitmişsek, köylülere maddi bakımdan fazla yük olmamalıyız.

— Kanaatkâr olmalıyız.

— Kitleyi tanımaya ve gözü pek, fedakâr uyanık unsurları etrafımıza toplamaya çalışmalıyız.

Ancak bunları ve benzeri ilkeleri benimseyenler ve uygulayanlar, kitlelerle sıcak ilişkiler ve sağlam, devrimci bağlar kurabilirler. Kitlelerle sıcak ilişkiler ve sağlam, devrimci bağlar kurmayanlar, kuramayanlar, "proleter devrimci militan" adına hiçbir zaman layık olamazlar.

tarafından, köylülere, gösteri ve yürüyüş hakkının ne olduğu bir kere daha açıklandı. Türkiye'nin diğer bölgelerindeki işçi, köylü mücadeleleri anlatıldı. Köylülerin çoğunun bunlardan haberi yoktu. İşçi - Köylü gazetesinin eski sayıları dağıtıldı.

Köylüler, İşçi - Köylü gazetesini ilk defa görüyorlardı. Böyle bir gazetenin varlığına şaşıldılar ve gazeteleri elden ele doluşturarak okudular. Değirmen Köylülerin top- rak mücadelesi yüksek sesle okundu. O zamana kadar, gençlere şüpheli tereddütle bakan köylüler, o andan sonra, gençlerle kaynaş-verdiler ve sıcak bir dostluk havası doğdu. Bu hava içinde bir çok konu konuşulup tartışıldı. (Pratik bir kere daha gösterdi ki, İşçi - Köylü Gazetesi, Kitlelerin kendi aralarında ve kitleler ile proleter devrimcileri arasında bağlar kurmakta, kitlelerin eğitiminde halen en önemli silâhımızdır. Kim ki, İş- Çİ-KÖYLÜ'yu küçümsüyor, onu, şu ya da bu şekilde baltalamaya çalışıyor, o kişinin, ya en azından kitlelerle bağı yoktur, bu yüzden İş- Çİ - Köylü Gazetesinin önemini

kavramasına imkân yoktur; ya da, o kişi, gerçeği, kendi kişisel hesapları uğruna feda etmektedir.)

Türkiye'deki toprak ağalarının tefecilerin, işbirlikçi sermaye sahiplerinin işler, köylüler... üzerindeki tahakkümü "bu zulüm düzeninin her somut örneği" ele alınarak, ortaya konuldu. Partilerin hangi sınıfların menfaatlerini temsil ettiği, öğrenci hareketleri, öğretmenlerin boykotları, eğitim sisteminin, Nato, 6. filo, Türkiye'deki yabancı üs ve tesislerin varlık sebepleri, madenler, petroler, barış gönüllüleri... ve daha bir sürü mesele ele alınarak birbirleriyle ve bugünkü düzenle ilişkileri açıklandı. Bağımsızlığın, demokrasinin ne olduğu ve sosyalist düzen anlatıldı. Bir yandan köylülerin bugünkü toprak mücadelelerine ışık tutulurken, öte yandan da bu mücadelelerin, kazanılma bile, Kaşıkçı köylülerini kurtuluşa götüremeyeceği, bunun imkânsızlığı anlatıldı. Gece saat 24.00'e kadar devam eden ve köylülerin istekle katıldığı, yoğun açıklamalar ve tartışmalar hemen hemen herkesin kafasında aynı soruyu doğurdu. BU

ZULÜM DÜZENİNİN NASIL KURTULABİLİRİZ?

Bu soru bir köylü tarafından sözlü olarak dile getirildi. Bunun üzerine, önce Filistin ve Vietnam'daki devrimci mücadeleler, bu mücadelelerin nedenleri, hedefleri, kimlerle kime karşı yürütüldükleri ortaya konuldu. Bu konularda köylüler de bildiklerini, duyduklarını söylediler. Sonra, Türkiye'de Amerikancı iktidarın, işçiler, köylüler, öğrenciler ve aydınlar karşı gittikçe artan baskı ve şiddet uygulamaları, köylülerin de bildiği, duyduğu örneklerle açıklandı. Bu açıklamalar üzerine bir köylü yukarıdaki soruyu şöyle cevaplandırdı: "elele vermedikçe, bunlara iyice bir kötek çalmadıkça, ne gâvur gider, ne de bey sırtı. mızdan iner.."

Kaşıkçı köylülerinin yürüyüşünü mutlaka gerçekleştirelim

Trakya, büyük çoğunluğu topraksız ve az topraklı olan köylülerin yanında, geniş toprakları olan

yaygın çiftliklerin bulunduğu bir bölgedir. Topraksız ve az topraklı köylüler, yılın uygun mevsimlerinde, çiftliklerde ve inşaatlarda ücretli olarak çalışırlar. Ücretler düştükçe, çiftlik beyleri ile köylüler arasındaki çelişki keskindir. Bu yapısı dolayısıyla Trakya her an patlamaya hazır bir kazan gibidir. K. Çük bir patlama, peşinden bir diz yeni patlamalara sebep olacaktır. Bir köylü yürüyüşü peşinden bir çok köyün yürüyüşüne sebep olacaktır. Bunu bildiği için işbirlikçi iktidar Değirmenköylülerin yürüyüşüne engel olmuştur. Kaşıkçı köylülerin yürüyüşüne engel olmaktadır.

İktidarın bu zorbalığı karşısında Kaşıkçı köylülerini yalnız bırakmıyalm. Bütün devrimci kurullar, devrimci gençlik, devrimci hukukçular Kaşıkçı köylülerinin yadumına koşmalıdır. Yasalara girmiş gösteri ve yürüyüş hakkı, söke söke alınmalı, bir gerçek haline getirilmelidir. Kaşıkçı köylülerinin yürüyüşü, yüzlerce Trakya köylüsünün geçmek için beklediği kapıyı aralayacaktır. Bu kapıya hep beraber yüklenelim.

DEVİRİMCİ DEYİM

V.I.E

Bir parti toplantısında devrimci bir savaş için devrimci bir deyim devrimi mahvedebileceğini söylediğim vakit, polemikimin katılığından dolayı tenkide uğramıştım. Ne var ki, bir meselenin katılığıyla konması ve şeylere hakket. tikleri isimlerin verilmesi gereken anlar vardır. Hele Partiye ve devrime telafisi imkansız zararlar ve rime tehlikesi olunca.

Devrimci deyimcilik, çoğunlukla devrimci partilerin, dolaylı ve dolaysız olarak, proleter ve küçük-burjuva unsurların birleşimi, ittifakı ya da karışımından müce. şekkil oldukları ve devrimci olaylar çizgisinin büyük ve hızlı zıtlaklarla damgalandığı zamanlarda muzdarip oldukları bir hastalıktır. Devrimci deyimcilik sözüyle, olayların belirli bir durum içinde belirli bir değişim kazandıkları anın objektif şartlarıyla ilgisi olmayan devrimci sloganların tekrar edilmesini kastediyoruz. Sloganlar muhteşemdir, cazip, başo. rüdüdür, fakat yersizdir. Devrimci deyim mahiyeti işte budur.

Şimdi, bugunun, 1918 ocak ve şubatinin Rusya'sında devrimci bir savaştan yana olan muhake. melerden hiç olmazsa en önemli olanlarını inceleyelim. Devrimci savaş sloganının objektif gerçekle karşılaştırılması, verdiğimiz tarfin doğru olup olmadığını gös. ecektir.

Komşu ülkelerde kapitalizm h. la varlığını sürdürürken, sosyalizmin bir ülkede başarıya ulaşması halinde devrimci bir savaşa hazırlanma gerekliliğinden bası. dama söz etmiştir. Bu gerek. lilik tartışma götürmez.

Mesele, Ekim devriminden bu yana, bu hazırlıkların nasıl ger. çekleştirildiğidir.

Şöyle: Orduda seferberliği kaldırma zorunda kaldık. Oylesine bariz, ağır ve aşılmasız şartlar bizi buna zorladı ki, başka bir şey yapamazdık ve Parti içinde seferber. liğin kaldırılmasına karşı, bırakın bir tavır ya da hava belirmesini, tek bir ses bile yükselmedi.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti. nin, komşu bir emperyalist devletle savaşı bitirmeden seferberliği kaldırması gibi olağanüstü bir o. layın sınıfsal sebeplerine b. r. kafa yormak isteyen bir kişi, bu sebepleri küçük köylü iktisadına da yanan ve üç yıllık bir savaştan sonra tam bir iktisadi harabeye indirgenen geri kalmış bir ülke. nin toplumsal b. reşiminde zorluk çekmeden teşhis edebilecektir. Bir kaç milyonluk bir orduda sefer. berlik kaldırılmış ve Kızıl Ordunun kurulmasına gönüllü saflarda baş. lanmıştı; gerçekler bunlardır.

Bu gerçekleri 1968 ocak ve ş. batındaki devrimci savaş laflarıyla kıyaslarsanız, devrimci deyim mahiyeti gözlerinizde açıklık kazanacaktır.

Örneğin Petrograt ve Mosko. va örgütlerinin devrimci savaş «şampiyonluğu», yapmaları boş bir deyim olmasaydı, elimizde ekim ile Ocak arasındaki süreye ait başka gerçeklerin bulunması gere. kirdi. Bu örgütlerin saflarında se. ferberliğin kaldırılmasına karşı kararlı bir mücadelenin yürütül. düğünü görmeliydik.

Böyle bir şey olmadı.

Petrograt ve Moskovalıların cepheye onbinlerce ajitator ve as. ker gönderdiklerini görmeli ve bunların seferberliğin kaldırılma. sına karşı mücadeleleri, bu müca. delerin başarısı ve seferberliğin kaldırılmasının durdurulması ko. nusunda günbegün haberler al. malydık.

Böyle bir şey olmadı.

Alayların birleşip bir Kızıl Ordu kurduklarına, tedhişçilikle seferberliğin kaldırılmasını dur. durduklarına, Alman emperyaliz. minin muhtemel bir saldırısına karşı mevzileri ve müd. aayı yenilediklerine dair yüzlerce ha. ber gelmeliydi.

Böyle bir şey olmadı.

Seferberliğin kaldırılması tam hızla yürüyor. Eski ordu artık mevcut değil. Yenisi ise daha he. nüz doğmakta.

Kendini sadece kelimelerle tatmin etmek istemeyen herkes, 1918 şubatinde devrimci bir savaş «sloganının deyimlerin en boşu olduğunu, ardında gerçek ve ob. jektif hiç bir şey taşımadığını gör. melidir. Bugün bu slogan duy. lardan, dileklerden, hoşnutsuzluk ve kızgınlıktan başka bir şey iht. va etmiyor. İşte böyle bir muhte. vasi olan slogana devrimci deyim denir.

Gerek kendi Partimize ve bir bütün olarak Sovyet iktidarına göre, gerekse Petrograt ve Mosko. va bolşeviklerine göre olsun, du. rumlar şunu gösteriyor ki, bugüne kadar gönüllü bir Kızıl Ordu teş. kilinin ilk adımlarını atmaktan öte bir şey başaramadık. Bir kel. meler perdesi ardında, bu tatsız gerçekten ki gerçektir, saklanmak ve aynı zamanda, seferberliğin kaldırılmasını durdurmak için hiç bir şey yapmamak şöyle dursun, buna itiraz bile etmemek kelime. melerin gürültüsüyle sarhoş ol. maktan başka bir şey değildir.

Bunun en somut bir örneği şudur ki, Parti Merkez Komitesin. de barışa muhalif olanların en önde gelenlerinin çoğunluğu, hem ocak, hem de şubatta devrimci bir

savaş aleyhinde oy kullandılar. Bu ne demektir? Şu demektir: Haki. katle karşı karşıya gelmekten kork. mayan herkes devrimci bir sava. şın imkansız olduğunu farket. mektedir.

Böyle durumlarda, muhake. meler ileri sürülerek veya sürül. meye çalışılarak hakikatten kaç. lıyor. Bu muhakemeleri inceliye. lim.

Muhakeme No. 1. Fransa, 1792 de bizden aşağı kalmayan bir ikti. sadı buhran içindeyken devrimci bir savaş her derde deva oldu, herkesi şevkle doldurup herşeyi peşinden sürükledi. Fransız devri. minden daha da yüce olan devri. mimizde ise ancak devrime inan. mayanlar, oportünistler devrimci bir savaşa muhalefet edebilir.

Bu aklı ya da bu muhakemeyi gerçeklerle kıyaslayalım. Onseki. zinci yüzyılda Fransa'da yeni, da. ha yüksek bir üretim tarzının ilk önce iktisadi temelinin kuruldu. ğu ve sonra, bir sonuç, bir üst. ya. pı olarak güçlü bir devrimci ordu. nun ortaya çıktığı gerçeği vardır. Fransa, feodalizmi öbür ülkelerden önce terketti. Feodalizmi bir kaç yıllık muzaffer bir devrim süresi içinde süpürüp, savaştan bitap düşmüş bir halkı değil, feodaliz. min safdışı edilmesiyle toprak, öz. gürlük ve güç kazanmış bir halkı siyaset ve iktisat bakımından ge. ri kalmış haklara karşı savaşa sürdü.

Bunu çağdaş Rusya ile kıyas. layın. Bir kere savaşın müthiş yorgunluğu var. Teknik donanımı gayet iyi olan Almanya'nın örgüt.

lü devlet kapitalizminden üstü. yeni bir iktisadi düzen mevcut d. ğil. Sadece kurulma halinde, Kö. lülerimizin elinde sadece toprağ. sosyalizasyonu kanunu var, am. toprak ağasından ve savaşın ezi. tinden özgür bir tek iş yolları b. le yok. İşçilerimiz kapitalistle. a. a. ağı emeye başladılar, am. daha üretimi örgütlemeyi, ürünl. rin değişimi ve tahıl stokunu d. zenliyerek emeğin üretkenliğini artırmayı başaramadılar.

İlerlediğimiz amaç, tuttuğ. muz yol yeni ve daha yüksek b. iktisadi sistem olmakla berabe. a. çaktır ki, bu sistem henüz me. cut değildir.

Feodalizmin yenilgisi burjuv. özgürlüğünü perçinleyerek kara. tok köylüyü feodal ülkelere kara. çıkardı; 1792 ve 1793'lerde sava. alanındaki «mucizelerin, iktisad. temeli budur.

Teknik ve örgütsel bakımdan daha yüksek bir emek üretkenliğ. ne karşı savaşın ezdiği, yaralarını yeni yeni sarmaya başlayan, aç. küçük köylüler ülkesi; 1918 başla. rındaki objektif durum da böyle. dir.

Bu sebeple, 1792 yi vs. hatırla. malar, devrimci deyimcilikten baş. ka bir şey değildir. İnsanlar slo. ganları, kelimeleri ve savaş çılgı. larını kolaylıkla tekrarlar, fakat objektif gerçeği tahlil etmekten kork. karlar.

Muhakeme No. 2. Almanya, «saldıramaz», onun gelişmekte olan devrimi buna izin vermiyecektir.

Almanlar «saldıramaz», muha. kemesi, 1918 ocağında ve şuba.

Biz marksistler, herhangi bir mücadelenin amaca giden ileri bir adım olup olmadığını, Kitle ilişkilerini ve sınıf güçlerini hesab ederek tayin etmekle daima övünmüştür. Ayaklanmanın her zaman amaca doğru ileri bir adım olmayacağını, Kitleler içinde önşartları var olmadığı takdirde Kumar olacağını söylemiş. bireylerin en kahramanca direnişlerini devrim açısından amaca götürmekten uzak ve zararlı eylemler olarak mahkûm etmişizdir.

başlarında barışa muhalif olanların milyonlarca kere tekrarladıkları bir muhakeme idi. Bunların azı cık daha temkinli olanları, Almanların saldıramama ihtimalinin yüzde 25 ilâ 33 arasında (yuvanlık hesap tabii) olduğunu söylüyorlardı.

Gerçekler bu hesapları yanlış çıkardı. Barış muhalifleri gerçeklerin çelik mantığından korktukları için, bu konuda da gerçekleri sık sık bir yana atıyorlar.

Duygusal devrimcilerin değil, gerçek devrimcilerin görüp tanımlayabilecekleri bu hesap hatasının kaynağı nedir?

Acaba bizim, barış anlaşmalarına bağlı olarak manevra ve ajitasyon yapmamız mıdır? Hayır. Biz henüz mümkünken manevra ve ajitasyon yapmak, zaman kullamak ve mesele müzminleşince bütün manevralara dur demek zorundaydık.

Bu hatanın kaynağı, devrimci Alman işçileri ile olan devrimci işbirliğimizin boş bir deyim haline getirilmesindedir. Devrimci Alman işçilerine her bakımdan yardım ettik ve ediyoruz. Kardeşçe işbirliği, ajitasyon, gizli anlaşmaların yayınlanması vs. Bu sözde yardım değil, gerçek yardımdır.

Fakat bazı yoldaşların Almanya'ya saldıramaz, şeklindeki beyanı boş bir deyimdir. Kendi ülkemizde daha henüz bir devrimden çıkmış bulunuyoruz. Rusya'da bir devrim başlatmanın için Avrupadan daha kolay olduğunu hepimiz pek iyi biliyorduk. 1917 haziranında devrim başlamış olduğu, monarşiyi devirdiği ve hattâ her bir yanda Sovyetleri kurmuş olduğu halde Rus emperyalizminin saldırısını kontrol altına alamıyacağımızı gördük. Savaşları hükümetlerin icra ettiğini görüyor, biliyor ve işçilere anlatıyorduk. Burjuva savaşını durdurmak için burjuva hükümetini devirmek gerekiyordu.

Dolayısıyla, Almanlar saldıramaz, şeklindeki beyan, Alman hükümetinin, önümüzdeki bir iki hafta içinde devrileceğini biliyor, demekle eşanlamalı oluyor. Hakikatte ise bunu bilmiyoruz, bilemeyiz ve bu sebeple bu beyan boş bir deyimdir.

Alman devriminin olgunlaşmakta olduğundan emin olmak ve ona olgunlaşmasına yardım için elinden geleni yapmak, ama gerçekten iş görerek yapmak bir şey (proleter enternasyonalizminin anlamı budur), bir de dolaylı - dolaysız, açık - gizli Alman devriminin zaten olgun olduğunu (açık - açık olmadığı halde) iddia edip, taktiklerini buna göre kurmak başka bir şeydir. Bunda bir arpa

tanesi kadar devrimcilik yoktur. Bunda mevcut olan tek şey devrimciliktir.

Almanlar saldıramaz, şeklindeki «mağrur», «çarpıcı», «muhteşem», «yankılar yapan», iddianın ihtiva ettiği hatanın kaynağı budur.

Alman emperyalizmine karşı direnerek Alman devrimine yardım ediyor ve böylece Liebknecht'in Wilhelm'e karşı zaferini yaklaşıtıyoruz. İddiası, aynı saçmalığın bir varyasyonundan başka bir şey değildir.

Liebknecht'in Alman devrimine olgunluğa erişince mümkün ve kaçınılmaz olacak zaferinin, bizi, devrimci savaş dahil olmak üzere, bütün enternasyonal zorluklardan kurtaracağı aklı uygundur. Liebknecht'in zaferi, herhangi bir aptalca eyleminizin doğuracağı sonuçlardan bizi kurtarır. Ama bunun böyle olması da aptalca eylemleri doğrular mı?

Alman emperyalizmine karşı her türlü «direnç» Alman devrimine yardımcı olur mu? Azıcık olsun düşünmek ve Rusya'daki devrimci hareketin tarihini hatırlamak zahmetine katlanacak bir kimse, kolaylıkla görecektir ki, gericiğe karşı direnç ancak amaca yaklaştıran bir adım olduğu zaman devrime yararlı olur. Rusya'nın yarım yüzyıllık devrimci hareketi içinde, gericiğe karşı direncin bu özelliği göstermediği bir çok tecrübelerden geçtik. Biz marksistler, herhangi bir mücadelenin amaca giden ileri bir adım olup olmadığını, kitle güçlerini ve sınıf ilişkilerini hesab ederek tayin etmekle daima övünmüştür. Ayaklanmanın her zaman amaca doğru ileri bir adım olacağını, kitleler içinde önşartları var olmadığı takdirde kumar olacağını söylemiş, bireylerin en kahramanca direnişlerini devrim açısından amaca götürmekten uzak ve zararlı eylemler olarak mahkûm etmişizdir.

Alman devrimine yardımcı olabililmek için, kuvvetlerimiz açık bir askeri çatışma veya ayaklanmada kesin, ciddi ve sağlam bir darbe vuracak kadar güçlü değilse kendimizi propaganda, ajitasyon ve kardeşçe ilişkiler ile sınırlamalı veya ancak, düşman çıkarlarına hizmet etmeyeceğine eminsek bu çatışmayı kabul etmeliyiz.

Hiç bir gücümüz olmadığını bilerek, ordumuz olmadığını bilerek ciddi bir askeri çatışma veya ayaklanmayı yükümlenmenin Alman işçilerine yardımcı olacak yerde mücadelelerini zorlaştırıp, meseleleri onların ve bizim düşmanlarımız için kolaylaştıracak bir kumar olduğu, boş deyimlerle

başlı dönmüş olanların haricinde herkese aşikârdır.

Oylesine çocukça, oylesine saçma bir muhakeme daha var ki, kendi kulaklarımızla işitmemekatiyen inanmazdım.

Ekimde oportünistler hiç bir gücümüz, birliğimiz, makinalı tüfegimiz, cihazımız yok demiyorlar mıydı; halbuki bütün bunlar mücadele sırasında, sınıfa sınıfa karşı mücadelesi başlayınca ortaya çıktı. Bunlar Rus proleterleri ile Alman kapitalistlerinin mücadelesi başlayınca yine ortaya çıkacak, Alman proleterleri de bize yardım edecektir.

Biz ekimde kitle güçlerinin kesin bir hesabını yapmıştık. Sadece tahmin etmiyor, Sovyetlerin kazandığı kitle seçimleri tecrübelerinden kesinlikle biliyorduk ki, işçi ve askerlerin başdöndürücü bir çoğunluğu eylülde ve ekim başlarında çoktan saflarımıza katılmışlardı. Sadece Demokratik Konferanstaki oylamadan bile olsa, biliyorduk ki koalisyon köylülerin desteğini kaybetmişti ve bu, davamızın çoktan kazanmış olduğu anlamına geliyordu.

Ekim ayaklanmasının objektif şartları şunlardı:

- 1) Askerlerin tepesinde sallanan demoklesin kılıcı 1917 şubatında kaldırılmıştı. (Almanya daha «kendi» şubatına ulaşamamıştır).
- 2) Köylüler de askerler gibi koalsiyondan yeteri kadar nasıplarını almış ve bilinçli ve plânlı bir şekilde koalsiyondan ayrılmalarını tamamlamışlardı.

Bu ve sadece bu, ekimde «ayaklanma için» bir sloganın doğruluğunu tayin etmiştir. (Slogan, onu ileri sürmediğimiz temmuz ayında yanlış olurdu).

Ekim oportünistlerinin hatası, objektif şartlar konusunda olan endişeleri değil (ancak çocuklar böyle olduğunu sanabilir) gerçekleri yanlış değerlendirmeleri idi. Önemsiz şeylere yapışıp kalarak ana unsuru, Sovyetlerin koalisyon saflarından bizim saflarımıza geçtiğini göremediler.

Bırakın ekimi, daha şubat veya temmuzunu yaşamamış, monarşik burjuva emperyalist bir hükümet olan Almanya ile silâhlı bir çatışmayı, Sovyet düşmanlarına karşı verilen ekim mücadelesi ile karşılaştırmak öyle bir çocukluktur ki ancak alay onusu olabilir. Boş deyimlerin sürüklediği insanların saçmalığı böyle işte.

Bir başka çeşit muhakeme daha, «Ama Almanya bizi barış anlaşmasıyla iktisaden boğacak, kö-

mürümüzü ve tahilimizi alıp bizi köleleştirecek».

Çok zekice bir muhakeme ordumuz yokken silâhlı çatışmayı kabul etmek zorundayız. Çatışmanın bizi yalnız köleleştirmeyip üstelik boğarak, tahilimizi karşılıksız alıp bizi Sırbistan ve Belçika'nın durumuna sokarak sonuçlanacağı kesin olsa dahi. Bu çatışmayı kabul etmeliyiz, aksi halde kötü bir anlaşma yapacağız; Almanya bizden taksit taksit 6 veya 12 milyar haraç ve makinalara karşılık tahıl alacak vs.

Ey devrimci deyimcin kahrmanları! Emperyalistlere «köle olmayı» reddederken, kölelikten temamiyle kurtulmak için emperyalizmin yenilmesi gerektiğini mütevazî bir sükûta es geçersiniz!

Kötü bir anlaşmayı, Almanya ile ayrı bir barışı, devrimci savaş için bugün hazır olmadığımızı, uygun zamanı kollamamız gerektiğini bilerek (temmuzdan ekime kadar Kerenski'nin, kendi burjuvazimizin zincirlerine tahammül ettiğimiz gibi), daha kuvvetli oluncaya kadar beklememiz gerektiğini bilerek kabul ediyoruz. Dolayısıyla en kötü bir barışı yapabileme şansımız varsa, bunu (Almanya'da olgunlaşmakta olan devrim daha biz Rusların yardımına geirmedikenden hâlâ zayıf olan) sosyalist devrimimizin çıkarları açısından mutlak surette kabul etmemiz gerekir. Ancak ve ancak, ayrı bir barış mutlak surette imkânsız olduğu takdirde derhal savaşmamız gerekecektir. Doğru taktik bu olduğundan değil, başka tercihimiz kalmayacağından. Barış imkânsız olursa, taktik tartışmalarına zaman kalmayacak, ortada en müthiş direncin kaçınılmazlığı gerçeğinden başka bir şey olmayacaktır. Fakat tercih yapabildiğimiz sürece barışı ve en kötü anlaşmayı seçmeliyiz, çünkü bu bile Belçika'nın haline kıyasla yüz kat iyi olacaktır.

Bugün hâlâ zayıf isek de, her geçen ay kuvvetleniyoruz. Daha temamiyle olgunlaşmamakla beraber enternasyonal sosyalist devrim Avrupa'da her geçen ay daha çok olgunlaşıyor. Dolayısıyla... dolayısıyla, «devrimciler» (Allah bizi onlardan korusun) Alman emperyalizmi şu anda açıkça bizden daha kuvvetli olmasına rağmen, her geçen ay zayıfladığından (Alman devriminin yavaş, fakat kesin olgunlaşması dolayısıyla) savaşı kabul etmemiz gerektiğini ileri sürüyorlar.

Ne muhteşem, ne fevkalâde

Sayfayı çevirin

Türkiye halklarına...

Diyarbakır Tıp fakültesine
sabotaj yapacakları iftirası
ile nezarete alınan
devrimciler iktidarın
tertiplerini açıklıyorlar

Bizler günlerdir «Diyarbakır Tıp Fakültesine sabotaj yapmak isterken yakalandı», «Türkiye'de sabotaj yapmak için El-Fetih'de yetiştirilen sabotajcular yakalandı» gibi kasıtlı, sansasyonel haberlerle kamu oyuna yansıtılan olaydan tutuklu bulunan devrimcileriz.

Bu manşetler işbirlikçi iktidar yetkililerinin ve polisin kamu oyundaki maksatlı, asılsız suçlamaları, tertipleridir. Hiç şüphe yoktur ki, bu tertipler de diğerleri gibi er geç iflâs edecektir.

Suçsuzluğumuz, ezilmişliğimiz kadar meşru, alın terimiz kadar kutsaldır. Tek suçumuz geri kalmış bir ülkenin çocukları olmamız ve emperyalizmin ne olduğunu bilmememizdir. Türkiye'nin gerçeklerinden haberdar olmamız ve emperyalizmin bütün dünyada tezğahladığı oyunları bilmemiz, emperyalizme karşı mücadele etmemiz, geri kalmış bir ülke olan Türkiye'de suçmuş gibi gösterilmek isteniyor.

Biz, dünya halklarının baş belası emperyalizme karşı çarpışan Orta Doğu halklarının, haklı mücadelesini desteklemek için Filistin'e gittik. Amacımız bir taraftan Arap halklarının kurtuluşunu desteklemek, diğer

taraftan, Türkiyeli devrimciler olarak bize düşen görevlerin bir kısmını yerine getirmektir.

Fakat biz, dünya halklarını dayanışmasına ve kurtuluş mücadelesinin gelişmesine emperyalizmin tahammül edemediğini biliyorduk.

Çıkarılarını devam ettirmek için emperyalizmin her türlü insanlık dışı metodları tatbik etmekten geri kalmıyacağını da biliyorduk.

Artık BÜTÜN TÜRKİYE HALKLARI da son olarak bize karşı girişilen tertip dolayısıyla emperyalizmi ve işbirlikçileri rini bir kez daha tanımalı ve bilmelidirler.

İşbirlikçi iktidar Arap halklarının haklı mücadelesi için gittiğimiz Filistin'e aramızdan ajanlarını göndermiştir. Heride tatbik edeceği oyunların planlarını hazırlamıştır. Yurda dönüşümünde bizleri ustaca hazırlanmış tertiplerle yakalatıp, bizi kamu oyuna «sabotajcı», «kıralk ajanlar», olarak tanıtmak için TRT'yi ve basını da aynı tertip içine sokmağa çalışmıştır.

150 saatten fazla işkenceye tâbi tutulduk. Önceden hazırlanmış ifadeler bize imzalatıldı. rılarak suç dosyaları haline getirildi. Gündülen amaç Türkiye'de tüm devrimci hareketi, bu

tertibin içine sokmak ve kitlevi tutuklamalarla bir faşist terör ortamı yaratmağa çalışmaktır.

Günlerce süren işkenceler ve insanlık dışı uygulamalar, adli makamlara «tahkikatı derinleştiriyoruz» şeklinde yansıtıldı.

Bütün bunlar: Altı günlük işkence, binlerce cop, sopa, küfür ve sayısız ifadeler, işbirlikçilerin ve ortaklarının çıkarlarını korumak içindi.

Türkiye halklarına şu noktayı kesinlikle açıklamak isteriz: Bizim şurayı, ya da bura-yı bombalayacağımız, sabotaj yapacağımız iddiaları YALANDIR. KASITLIDIR. TERTİPTİR.

Biz devrimciyiz. Türkiye'nin devrimci mücadelenin neresinde olduğunu biliyoruz. Hepimizden kurşun kurşun toplanarak, hepimizin parasıyla, emeğiyle, çilekeş Doğu Anadolu halkına binbir güçlükte açılan bir üniversiteyi bombalamak hiç bir devrimcinin düşünebileceği bir şey değildir.

Bu tertipleri, ancak, bütün dünya halklarını olduğu gibi Türkiye halklarını da inleyen emperyalizm ve işbirlikçileri düşünebilir.

Bu yalanlar: Emperyalizme ve onun Orta-Doğu'daki ileri karakolu saldırgan İsrail'e karşı

savaşıyan Arap halklarının devrimci mücadelesini, bütün yığılma ile destekleyen Türkiye halklarının bu devrimci mücadele ile bağlarını gevşetmek, kuşkuya düşürmek için hazırlanan tertiplerdir.

İsnat edilen suç ne kadar ağır olursa olsun, zulüm ne kadar artarsa artsın, devrimci kavgamızdan asla dönmeyeceğiz.

Kavgamız dünya halklarının devrimci mücadelesinin bir parçasıdır. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bu planı da süreye düşecektir. Biz devrimci yolumuzda azimle, inançla, ınatla sonuna kadar yürüyeceğiz.

Zafer mutlaka devrimci dünya halklarındır.

Yaşasın bağımsızlık kavgamızın yılmaz müritleri!

Kahrolsun emperyalizm ve bütün uşakları!

Yaşasın Orta - Doğu Halklarının Devrimci Kurtuluş Dayanışması!

Yaşasın halkımızın ve tüm dünya halklarının zafere yönelmiş devrimci mücadelesi!

Teoman Ermete / Ercan Enç / Hüseyin İnan / Atilla Keskin / Kadir Manga / Müfit Özdeş / Alpaslan Özdoğru / Tuncer Sümer / Hamit Yakup / Ali Tenk / Bahtiyar Emanet.

muhakeme yürütüyor şu duygu-sal «devrimciler»!

Son olarak, en yaygın olan ve yüzeyde en doğru gözükene muhakeme de şu: «Bu iğrenç barış şerefsizliktir, Latviya, Polonya, Kurland ve Litvanya'ya ihanettir.»

Rus burjuvazisinin (ve onların asalakları Novi Luç, Diyelo, Naroda ve Novayajizn çetesinin) bu enternasyonalist muhakemenin en ateşli izleyicileri olmaları garip değil mi?

Hayır, şaşılacak bir şey yok. Çünkü bu muhakeme burjuvazinin Rus bolşeviklerini kasten sürüklemek istediği bir tuzaktır. Bazı bolşevikler de deyimlere olan tutkuları yüzünden aptalca bu tuzaga düşüyorlar.

Muhakemeyi teori açısından inceliyelim: Hangisi önce gelir; ulusların kaderlerini tayin hakkı mı, yoksa sosyalizm mi?

Sosyalizm önce gelmelidir. Ulusların kaderlerini tayin hakkı çığneniyor diye emperyalizmin açıkça kuvvetli olduğu bir zamanda Sovyet Sosyalist Cumhu-

riyetinin emperyalizmin darbe-rine maruz bırakılmasına, yutulmasına izin verilebilir mi?

Hayır, verilemez - bu sosyalist siyaseti değil, burjuva siyasetidir. Giderek, Polonya, Kurland ve Litvanya'nın «bize» iadesi şartıyla bir barış daha mı az şerefsiz, daha mı az ilhakçı olacak?

Rus burjuvazisinin açısından, olur.

Sosyalist - enternasyonalistin açısından, olmaz.

Çünkü, Alman emperyalizmi Polonya'yı serbest bıraktığı takdirde (ki bir zamanlar Almanya'da bazı burjuvalar bunu istiyordu) Sırbistan'ı ve Belçika'yı çok daha fazla sıkıştıracaktı.

Rus burjuvazisi «iğrenç» barışa karşı ağlaşıırken, doğru bir şekilde kendi sınıf çıkarlarını dile getiriyorlar.

Ama deyim hastalığından muzdarip bazı bolşeviklerin bu muhakemeyi tekrarlama-ları, sadece çok üzücü oluyor.

Anglo - Fransız burjuvazisinin tavrıyla ilişkili gerçekleri in-

celeyin: Bizi Almanya'ya karşı şimdi savaşı sürükleyebilmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Bize milyonlarca postal, patates, top mermisi, lokomotif tekliif ediyorlar (kredi ile... bu «köleleşme», değil, korkmayın! Sadece «kredi»). Bizim Almanya ile şimdi savaşmamızı istiyorlar.

Bunu niye istedikleri açıktır: Birincisi, Alman kuvvetlerinin bir kısmını oyalayacağımız, ikincisi de, Sovyet iktidarı Alman emperyalizmi ile zamansız bir silâhlı çatışmaya girince kolaylıkla çökebileceği için.

Anglo - Fransız burjuvazisi bize tuzak hazırlıyor: Lütfen şimdi savaşmak nezaketini gösterin, zira kazancımız muhteşem olacak. Almanlar sizi silip süpürecekler, doğuda «iyi iş görüp» batıyla da daha ucuz şartlarla anlaşacaklar. Ayrıca Sovyet iktidarı yıkılıp gidecek. Lütfen savaşın bolşevik «müttefiklerimiz», biz size yardım edeceğiz.

Ve de «sol» bolşevikler (Allah bizi onlardan korusun) en devrim-

ci deyimleri kör hafızlar gibi okuyarak tuzaga giriyorlar.

Küçük - burjuva ruhunun kâhıntılarından biri de devrimci deyimlere teslim olmaktır. İki yıldır yenilenen eski bir hikâyedir bu.

1907 yazında Parti, bazı bakım-lardan bugünküne benzer bir devrimci deyim saldırısına daha uğramıştı.

Petersburg ve Moskova'da, he-men bütün bolşevikler üçüncü Dünya'yı boykot etmekten yanaydılar. Kendilerine objektif tahlil yerine «duygu» rehberlik ediyordu ve tuzaga düştüler.

Bugün zaman daha zor, mesele milyon kere daha önemlidir. Böyle bir zamanda hasta düşmek devrimi mahvetme tehlikesini gözeltmek demektir. Devrimci deyimlere karşı mutlaka savaşmalıyız - ki istikbalde bir gün halk hakkımızda şu acı gerçeği söylemesin:

«Devrimci bir savaş için devrimci bir deyim devrimi mahvet-ti.»

Pravda, sayı 31
21 (8) Şubat 1918 İmza: Karpov.

Aren oportünizmi proleter devrimcilerinin yönetimi aldığı ilçeleri feshetmeğe devam ediyor

Proleter devrimcilerinin Bakırköy ilçesinde kesin bir ideolojik hakimiyet kurarak tam liste yönetimi ve ilk delegeliklerini kazandı. Oportünizm, proleter devrimci ideolojinin TIP için de gittikçe gelişmesi ve geçen süreçte, yeni yeni mevziler kazınması üzerine bu tip zorlama metodlardan medet ummak durumuna düşmektedir. Oysa bu yollar geçerliliği ve başarı şansı olan bir yol değildir.

Proleter sosyalistlerinin TIP kongrelerindeki başarılarını doğru değerlendirememek ve anlamamak oportünist yöneticileri bu yola itmektedir. Proleter sosyalistlerinin başarıları, sosyalizmin biliminin TIP içinde ceme menliği ölçüsünde sağlanan zaferlerdir. Parti içinden küçük burjuva sosyalizminin tasfiye edilmesi ve devrimci ilkeler üzerindeki birlik, oportünizmin ideolojik yitilmesini doğurmakta ve kongreler, bilinçsiz üyelerin kelle hesabına dayanarak değil, proleter devrimci ideolojiyi benimseyen ve hızla gelişen bir bilinçlenme ortamı sağlanarak kazanılmaktadır.

Oportünist yöneticilerin anlaması gereken şudur: Böyle devrimci ve tutarlı bir metodla çalışsan ve sonucunda sosyalizmin temelini üzerinde ideolojik birliği kurarak proleter devrimci saflar karşısında, sudan bahanelerle, keyfi tavırlarla zorlama yollarına başvurmak kendilerine hiçbir fayda sağlamayacaktır.

Bakırköy ilçe kongresi, haysiyet divanına verilmiş (yürütülen güç) bir ideolojik mücadele sonucu kongreden hemen sonra haklarındaki soruşturma olumlu sonuçlanmış olan yedi proleter devrimci arkadaşın kongre delegesi olarak kabul edilmesinden dolayı iptal edilmiştir.

Kongre divanı başkanı Avukat İbrahim Türk, sözü geçen arkadaşların, partiden ihraç edilme

dikçe "üyelik hakları"nın bulunmadığını, yalnız tüzüğe göre, "parti içi görevlerinden alınabileceklerini", belirtmiş ve kongrede "oy vermenin", bir üyelik hakkı olduğunu açıklamıştı. Oportünistlerin, bu güne kadarki keyfi yönetime karşı, parti içi demokrasinin uygulanması demek olan bu karara itirazları meleri üzerine, üç avukattan kurulu bir komisyon meseleyi tekrar incelemiş ve divan kararının doğruluğuna karar vermişti. Yapılan oylamada kongre delegelerinin de büyük çoğunlukla kabul ettiği bu karar sonucu, o zaman haysiyet divanında bulunan proleter devrimci arkadaşlar kongre delegesi olarak "oy kullanma" hakkını elde etmişlerdi. Bu karar, kongrede oy çoğunluğunu sağlamak için ileri sürülmüş bir taktik değildi. Bilindiği gibi, proleter devrimcileri yönetim kurulunu ve delegelikleri tam liste olarak ve çok büyük bir çoğunlukla kazanmışlardır.

İki hafta önce yayınlanan ve ilçelere gönderilen Behice Boran imzalı bir genelgede "proleter devrimcilerinin parti içinde bölücü faaliyetlere giriştikleri ve kongrelerde üye olmayanların oy kullandıklarını, ileri sürülmekte ve bunların haklarında disiplin kovuşturması yapılması" istenmektedir.

Genelgede dikkati çeken iki unsur vardır: birincisi, proleter devrimcilerinin parti içinde bölücü, yıkıcı faaliyetlerde bulundukları, ikincisi ise, haysiyet divanlarına verilen arkadaşların "parti üyesi" saymayan keyfi bir tutum.

Proleter devrimcileri, çok uzun bir süredir oportünizme karşı mücadelelerinde defalarca "bölücülüğü", "yıkıcılığı", ne demek olduğunu ve proleter sosyalistler için nelerin, "bilimsel sosyalizmin temelinde sosyalistler birliği" olduğunu (1) açıklamışlardır. Ve gerçekten de, oportünizmin yenilgisi hızlandıkça, proleter devrimci saflarda kurulan ideolojik birlik gerekli disiplini kurmuş ve

saflarımızda oportünizmin yarattığı bölücü ve yıkıcı davranışlar tasfiye edilmiştir.

Bunun yanında, proleter devrimci ideolojiyi kendilerine eylem kılavuzu yapmış arkadaşları, haysiyet divanlarına vererek, haysiyet divanları karar vermeden önce, onları parti üyesi saymamak ve giderek, "üyelik hakları"ni kullanmalarını önlemeye kalkışmak ve bu tutumu kabul etmeyen kongrenin devrimci kararına karşı gelecekte, onu iptal etmeye kalkışmak (ki bu arkadaşlar sonradan beraat etmişlerdir) oportünizmin tezahür ettiği bölücü ve yıkıcı davranışlara son bir örnektir.

8 Mart pazar günü yeniden yapılacak olan Bakırköy kongresi, bir kere daha, Aybar - Aren oportünizminin teşhiri ve proleter devrimci ideolojinin saflarımızda perçinlenmesine yol açacaktır. Oportünizmin her oyununun, son tahlilde, saflarımızın daha da kenetlenmesine ve güçlenmesine yardımcı olmaktan başka bir sonucu olamaz.

1. (Aydınlık sayı 7 "ideolojik birlik ve örgüt".)

Aren oportünizminin

"Koçhisar kongresi,"

Daha önce yapılması için ilçe yönetim kurulunca karar alınmış olmasına rağmen oportünist yönetimimizin çirkin bir oyunuyla 22 şubat'ta ertelenen Koçhisar kongresi, Aybar - Aren - Boran oportünist kliğinin baltalaması nedeniyle gene yapılamadı.

TIP içinde gelişen proleter devrimci hareketi engellemek için işbirlikçi iktidarın istediği yönde hareket etmekten çekinmeyen ve son olarak bu ihanet çizgisini Gölcük İlçe kongresinde proleter devrimcilerini emperyalizme ihbar ederek belgeleyen Aybar - Aren - Boran oportünist kliği, bu kez de Koçhisar'da bu tutumlarının yeni

bir örneğini verdiler.

Kongre gününden bir hafta önce Koçhisar'da karargahını kuran gerici klığın temsilcileri, çeşitli yollarla etkiler altına aldıkları bilinçsiz ilçe yöneticilerinden bir kısmının da yardımıyla plânladıkları oyunu tezgahladılar. Oyun açıldı, ilçe başkanının aracılığı sonunda proleter devrimcilerine karşı gıristikleri iftira ve yalan kampanyasını, iyi niyetli köylü delegeler üzerinde başarıyla uygulayan oportünistiminden Nali Severge, Yalçın Cerit ve Sosyalist Gençlik Örgütü üyelerinin büyük bir kısmı yüzülden fazla üyeye sahip bu ilçede sadece yedi kişiyi kongreden haberdar etmişler ve bu sayede kaççı yolla kongre kazanacaklarını hesaplamışlardı. Ancak hesaplayamadıkları nokta, ilçedeki proleter devrimcilerinin varlığı ve bunların emperyalizmin çizgisindeki Aybar - Aren - Boran oportünist aklına karşı uyanık durmalarıydı.

Kongrenin yapılacağı pazar sabahı proleter devrimcilerinin bilinçli davranışlarıyla karşılaşılan ve oyunları kitle önünde açığa çıkarılarak yüzlerine vurulan gerici klığın temsilcilerinin yapabildikleri tek şey ilk otobüsle Koçhisar'a terketmek oldu.

Oportünizmin çirkin yüzü bu kez daha açığa çıkarılmıştı. İhanetlerini gizlemek yolunda demagojinin, iftiranın, yalanın her tür lüsünü deneyen ve elleriyle oatır maya çalıştıkları partinin bu zafından çıkarları için yararlanmaya çalışan bu gerici akıma karşı bu güne kadar sürdürülen ideolojik mücadele sonuna kadar götürülmelidir. Emperyalizmin proleter devrimci saflarımızdaki bu uzantısı en kısa zamanda tamamen etkisiz hale getirilmelidir. Bu konuda proleter devrimcilerine düşen göre oportünizmin her türlüüne karşı amansız mücadele vermek ve uyanık bulunmaktır.

TIP'ni, kitlelerin devrimci mücadelesine en olumlu katkıda bulunacak bir hale getirebilmeleri tek yolu budur.

Fransız kapitalizminin yıpranmış De Gaulle'ün yerine gaullist politikayı devam ettirmesi için başa getirdiği Pompidou, seçim sonunda yaptığı konuşmada belirttiği şekilde emperyalizmin kalesi ABD ile ilişkileri geliştirmeye koyuldu. Pompidou, başkan seçildikten sonra gitmeyi uygun gördüğü ilk ülke olan ABD'de parlak nutuklarla karşılandı. Nixon, Pompidou'ya yaptığı hoşgelden konuşmasında, ikinci dünya savaşı sonunda Fransa'nın faşist işgalinden kurtulmasına nasıl yardım ettiklerini hatırlattıktan sonra iki başkan kapalı görüşmele başladılar.

Bilindiği gibi Fransa bir süre önce, Orta Doğu'da İsrail işgaline karşı çıkan ilerici rejimlerden

Pompidou'nun Amerika gezisi

Libya'ya uçak satmaya razı olmuş ve bu karar gelişmiş ülkelerdeki kapitalist çevrelerin kilit noktalarına sızmış olan yahudiler tarafından kızgınlıkla karşılanmıştı. Fransa'daki silah endüstrisi ve savaş ağalarının çıkarlarını koruma pahasına öteki kapitalist devletlerden ayrı bir tutum izleyen Fransa, şimşekleri üstüne çekmişti. Pompidou ABD gezisinin ilk gününde yaptığı bir konuşmada bu kararı alış nedenini açıklayarak, Orta Doğu'da ABD ve İngiltere'nin bölgeden çıkmasıyla meydana gelen boşluğu doldurmaya çalıştıklarını söyledi. Orta Doğu'da ve rilen milli kurtuluş mücadelesi

nin silah tekeli elinde bulundurmak ve ilerici rejimlerin ABD ve İngiliz üslerine karşı gösterdikleri allerjiden faydalanarak kendine pazar ayarlama amacıyla hareket ettiği böylece dünya kamuoyuna açıklandı. Fransa'nın politik bir uygulama olarak ve ülke içindeki devrimci güçlerin baskısına dayanamayarak aldığı İsrail'e silah ambargosu kararı da bilindiği gibi beş hücumbot olayıyla bozulmuştu. Fransız yöneticileri, silah endüstrisinin devam edebilmesi için, Araplarla İsrail arasındaki deniz gücü dengesini İsrail lehine bozacak olan bu olayda, beş hücumbotun dolaylı yollardan İsrail'e gıme

sine elaltından izin vermişlerdi.

Fransa Cumhurbaşkanı ABD'de yaptığı konuşmada, İsrail'e karşı olmadıklarını açıkça ortaya koyarak, Orta Doğu'da haklı bir mücadele vermekte olan Arap halklarının davasını hiçe saydığını ve zihne imkân bırakmayacak şekilde belirtti.

Pompidou ve Dışişleri Bakanı Schumann, ABD başkanıyla Ortadoğu'daki pazarları nasıl paylaşacaklarını görüştükten sonra, Avrupa ve Avrupa güvenliği konusunda konuşacak yani, Avrupa'da Amerikan askerlerini Avrupa'da mekçi halklar sırtından nasıl beleceklerin tartışacak. Daha sonra da, Amerikan sermayecilerini Fransa'daki faaliyetleri konusud pazarlıklar yapılacak.

„Osmanlı toplum yapısı“

Sayın Muzaffer Sencer „Osmanlı Toplum Yapısı“ adlı kitabının başında, Osmanlı toplum yapısını inceleyeceğini ve „sağır lar di yaloğu“na benzettiği sol cephe de ki „bölünmenin köklerine“ inec eğini iddia ediyor : „Türk toplumu nun tarihinde feodal bir aşama nın bulunup bulunmadığı sorunu üzerinde durulacak... bir yandan da dolaylı olarak... Milli burjuva zi sorununa değinilmiş olacak tır.“ (s. 41)

Oysa, toptan „sağır larla suçla dığı Türk Soluna bir yardımı do kunabilmesi için, M. Sencer'in hiç olmazsa ama olmaması gerekirdi. Kendi kitabında önce feodalizmi kabulendikten sonra, „Osmanlı toplum yapısının... feodalizm de giil, Asya veya Doğu sistemine ben zediği anlaşılmaktadır...“ (s. 327) Osmanlı toplumunda egemen nite lik taşıyan miri toprak rejimi... bir komunal mülkiyeti ifade et mektedir, (s. 328) sonucuna var nası ancak yazdıklarını okuyama makla açıklanabilir.

Burada Osmanlı toplumunun feodal yapıda olduğunu ispatla maya girişmeyeceğiz. Ancak M. Sencer'in kitabının konuya aydın lık getirmekten uzak olduğunu ; eserinde temel yanlışların ve çelişkilerin varlığını göstermeye ça lışacağız.

„Türk toplumunun tarihinde feodal bir aşamanın bulunup bulun madığı sorunu üzerinde, duran sayın Sencer şöyle diyor :

„Moğol İlhanlarının Anadolu'yu istilalarından sonra 1303 yılında Anadolu Selçuklu Devleti kesin olarak yıkıldığında, merkezi otoritenin zayıflamasıyla çoktan beri varlıklarını sürdüren bazı feodal unsurlar bağımsızlık kazana rak Anadolu Türk Beylikleri döne minin başlamasına yol açmıştır... Kısası, Beylikler döneminde... Batı Feodalitesini andıran kurumla rın belirdiği görülmektedir.“ (s. 228).

„Öte yandan Bizans toprakları üzerinde feodal nitelikte bir yapı nın belirdiği görülmektedir.“ (s. 229)

„Osmanlı fetihlerini önceleyen dönemde Balkanlarda da feodal bir yapıya rastlanmaktadır.“ (s. 229)

„Öte yandan Osmanlı İmpara porluğunda, kalıntıları 15. yüzyıl sonlarına kadar istisnai bir mülkiyet ilişkisi olarak süregelen ve il gili bir kanunnameden anlaşıldı ğına göre „kadim hatta antik“, bir sistem olan ortakçı kullar sistemi nin varlığı da Osmanlı devletinin kuruluş döneminde karşılaştığı top-

rak rejiminin feodal bir temele dayandığını ortaya koymaktadır.“ (s. 230) (yazı boz, önce altları hep biz çizdik).

„İşte Anadolu ve Balkanların bir feodalleşme sürecine girdiği dönemi olmuştur.“ (s. 231)

Yukarıdaki satırlar M. Sencer'indir. Yani kendi deyimiyle „kı saca dendiğinde, Osmanlı devleti kurulduğu dönemde feodal bir ya pıya sahipti. Ve her halde yuka rıda sorulan sorunun cevabı, „e vet, Türk toplumunun tarihinde feodal bir aşama olmuştur“, şeklin de olmalıdır.

Burada, Orta Asya Türk toplum larına 20, Moğol toprak rejimine 2,5, İslami toprak rejimine 10, Selçuklu toprak rejimine 7 sayfa ayrılmışken, Osmanlı devletinin üzerinde kurulduğu, toprağıyla, zenginlikleriyle, evleri ve halkla rıyla mirasına konduğu Bizans'ın iki paragrafı geçirildiğine işa ret etmek isteriz. Bu ihmal anlaşı lır gibi değildir. Çünkü Osmanlı toplumunu en fazla etkileyecek o lan, „eski anavatan, Orta Asyada ki göçebe hayatın kalıntılarından çok, üzerinde yaşadığı toplardaki e konomik ve sosyal yapıdır. Bun dan dolayı Bizans toplumunun mutlaka incelenmesi gerekirdi.

İncelenseydi eğer, feodal olduğu M. Sencer tarafından kabul edilen Bizans toprak rejiminin - ve sos yal yapısının - Osmanlı toplumu na ne kadar benzediği ortaya çı kardı.

M. Sencerin Selçuklu toprak rejimi ile ilgili olarak yazdıkları nı dikkatle okuyunca, Osmanlı dö neminden önce de, Anadolu'da komunal mülkiyetin yokluğunu ve feodal ilişkilerin varlığını görü yoruz.

„Türk sosyal organizasyonu ge reği bütünüyle Sultanın malı sa yılan imparatorluk toprakları „Has“, „İkta“, ve „haraci“, toprak lar olmak üzere üçe ayrılmıştır. Has topraklar, büyük sultanın kendi şahsına ait olan topraklar dır... İkta topraklar... fiilen as kerlik hizmetinde bulunanlara ve rilmekte ve babadan oğula akta rılmaktadır. Öte yandan hane dandan olanlara, emirlere ve dev let büyüklerine, askeri bir kuv vet beslemek koşuluyla verilen „mukata“lar da hukukça değil „fiilen“, irsîdir. (s. 224). Üçüncü bir küme meydana getiren „haraci“, topraklarsa, fethedilen yerlerde müslüman olmayan prenslerin elinde bırakılarak, islâmî ilkelere göre haraca bağlanan topraklar dır. (s. 225)

Demek ki, komunal mülkiyet yerine, her üç toprak kategorisin de de, babadan oğula geçen bir toprak sistemi görüyoruz. Yukarı da sözü geçen „müslüman olmu yan prensler“, ise, Bizans feodal lerinden başkaları değildir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, Sel çuklu toprak düzeni de - yani A nadolu'daki Osmanlılar öncesi düzen de feodal nitelikteydi. Bu dönemde de komunal mülkiyet görmüyoruz.

Belki bu noktada M. Sencer iti raz edecektir. Diyecektir ki: „Ke sin kurallarla reayanın ikta saha bi tarafından ezilmesi de engellen miştir... İkta sahipleri, halktan sadece yasaya uygun vergiler al makta ve bunu iyilikle (!) ve zor kullanmadan yapmak zorunda kalmaktadır. Vergisini ödemiş o lan kimsenin canı, malı, karısı ve çocuklarının geleceği güven altın dadır... Görüldüğü gibi ikta sa hibine karşı korunan reayanın güvenliği sağlanmıştır. Haksızlı ğa uğrayan reayanın doğrudan doğruya „Büyük Divan“a başvur mak hakkı vardır.“ !!! (s. 225) Yani kısaca, „bu devlet kerimdir, reayayı korur, bundan dolayı fe odal sayılmaz“, diyecektir.

Marksistler bir düzeni belirli yen özelliğin yasa kitaplarındaki parlak vaatler olmadığını bilirler. Sınıflar arası ilişkileri etkileyen, yazılı belgelerden çok sınıfların gücüdür. Yasalar ne kadar „gü zel“, „adil“ ve halktan yana olu r larsa olsunlar, son tahlilde ege men sınıfların baskı aracıdır lar ve güçlü sınıfın istediği şekilde ç a lıştırılırlar. O zamanın yasaları, „reaya ezilmesin“, „yasalara uygun (?) vergi alınsın, ve „iyilikle dav ranın“ diye yazmışsa, her halde bu, pratikte de böyle olmuş demek değildir.

Bundan yüzyıllarca önce, oku ma yazma diye bir şeyin köylü ler arasında duyulmamış olabile ceği bir devirde, bütün serveti iki sıska öküz ile üç keçi olan yoksul, zavallı bir reayanın, bir keçisini zorla elinden alan küçük çapta bir ordu sahibi olan timar beyine baş kaldıracığını, Anadolu'nun ta içlerinden haftalarca yol alacağı nı ve „Büyük Divan“a gelip diva na başvurma hakkını kullanacağı nı düşünmek ve hele hakkını ala cığına inanmak... Bize acıklı bir şaka gibi geliyor bu sözler.

Nasıl anayasamız 1970 düzeni, nın 500 yıl sonra değerlendirilme si için yeterli olamazsa, o zama nın yasaları da Osmanlı düzeni nin açıklanmasında yeterli de ğil dir.

Oysa M. Sencerin ispatları „yukarıda da gördüğümüz“ gibi hep yasalara dayandırılmıştır. „Siyasetname'deki kesin kurallar la reayanın ikta sahibi tarafından ezilmesi de engellenmiştir“, (s. 224) gibi sözler bir yeide anlam sızdır. Siyasetname'den bir anlam çıkarılacaksa, vergisini ödemiş olan kimsenin canı, malı, karısı ve çocuklarının geleceği güven al tında olmadığıdır. „Vergi memur larının, güç kazanarak halkı ez memeleri için her üç yılda bir yerleri değiştirilir“, (224) sözün den çıkarılacak anlam da, vergi memurlarının halkı ezdikleriydi. Yazılı belgeleri kullanan tarihçi, onları kelimesi kelimesine değil, marksist açıdan, tarihsel ve sosyal durumu göz önüne alarak de ğer lendirmelidir.

Her marksistin bildiği gibi, „ça lı mıyacaksın“, yasası ilk konduğu devirlerde, zaten hırsızlık eylemi yürürlükteydi. Yasanın varlığı yasak edilen eylemin ispatıdır. Yasaları bu açıdan değerlendir memiz gerekir.

Şimdiye kadar Bizans'ta Selçuk lular da ve Osmanlı devletinin ku ruluş döneminde Anadolu'da feo dalitenin varlığını gördük. M. Sencer de bunu doğruluyor: „Ana dolunun feodalleşme süresi, Os manlı devletinin kuruluş dönemi olmuştur.“ (s. 231) diyor.

Ondan sonrasını gene „Osman lı Toplum Yapısı“ndan izliye lim. „Osman Gazinin uyguladığı ti mar sisteminin ilkeleri a) Timarın sahibinin elinden gereksiz alın maması, b) Sahibi ölünce tima rın oğluna gitmesidir.“ (s. 235)

Orhan Gazi zamanında „fet hedilen yerlerde bulunan timar ların eski sahiplerinin elinde bı rakıldığı görülmektedir.“ (236)

„Bosna'nın Fatih zamanında fethi üzerine Osmanlılar İslaml ığı kabul edip etmeyişlerine bak maksızın, soyluların ayrıcalıkları nı onaylayarak onları mirasları nın varisleri olarak bırakmışlar dır.“ (s. 238)

„Anadolu Beylikleri kesiminde birçok sipahinin Osmanlılardan önceki dönemlere ait „Ümerai sa life berat ile, timarı kullanmakta devam ediş i, buralarda toprak sa hiplerinin değiştirilmemiş oldu ğunu göstermektedir.“ (s. 239)

Yani Fatih devrine kadar hala eski düzen devam ediyor. Daha ATÜB, komunal toprak düzeni or talar da yok!

M. Sencer'in nasıl bir yöntemle ATÜB'ü varsaydığını göstermeden önce, kırk kadar sahife atlayarak sahife 278 e bir göz atalım:

üzerine

Herkül Milâs

Marksistler,
bir düzeni belirliyen özelliğin
yasa kitaplarındaki parlak vaatler olmadığını bilirler.
Sınıflar arası ilişkileri etkileyen,
yazılı belgelerden çok sınıfların gücüdür.
Yasalar ne kadar «güzel», «âdil» ve halktan yana
olurlarsa olsunlar,
son tahlilde
egemen sınıfların baskı araçlarıdır
ve güçlü sınıfın istediği şekilde çalıştırılır.

«Osmanlı toplum yapısı kendi iç evrimiyle kapitalist üretim ilişkileri aşamasına dönüşmemiştir. Bu dönemde süreç dıştan Batı kapitalizminin, 16. yüzyılın ikinci yarısından başlayarak imparatorluğun ekonomik bağımlılığını birlikte getiren etkileriyle belirlemiştir. Osmanlı toplumunun geleneksel yapısını çözüp dağıtan işte bu etkilerdir.» (s. 278)

«16. yüzyılda başlayan durumun yarattığı sonuçlar çok yönlü ve köklü olmuştur.» (s. 279)

«Öte yandan Batı kapitalizminin çözücü etkileri, en görünür şekilde devlet malyesinde ve bu paralel olarak Osmanlı imparatorluğunun tarım ve toprak rejiminde belirlemiştir.» (s. 280)

«16. yüzyıl sonlarından başlayarak... tımar rejiminin ilgisiz kalmasına ve yeni bir statüye girmesine yol açmıştır... Bu da Osmanlı Devletinin geleneksel toprak rejiminin temellerinin sarsılmasına yol açmıştır.» (s. 282)

«Bazı Osmanlı tarihçileri, miri toprak rejiminde daha Kanunî'nin son yıllarında bir çözülmenin ve ilkelere aykırılığın başladığını belirtmekte ve bu konuda Veziri azam Rüstem Paşa'yı (ölümü 1560) suçlamaktadırlar. Onun zamanına kadar miri topraklar «mülk zayede»ye çıkarılmazken onun zamanında devlete ait toprakların ilk olarak artırma yoluyla «iltizama» verilmeğe başladığı ve böylelikle yapısal değişikliklere yol açan iltizam sisteminin doğduğu görülmektedir.» (s. 288)

«İltizam sistemiyle dirliklerin bir spekülasyon konusu olmasına paralel olarak miri toprak rejimi kökü yapı değişikliğine uğramıştır. Başka bir deyimle, dirlikler üzerinde bir spekülasyonun başlanmasıyla, miri toprakların özel mülkiyete dönüşmesi olayı birlikte yürümüştür.» (s. 290)

Demek ki, kapitalizmin etkisiyle miri toprak rejimi bozulmuş, komunal mülkiyet ortadan kalkmıştır. 16. yüzyılda oluyor bu. Ve Fatih zamanında, yani 15. yüzyıl da hala komunal mülkiyet kurulmamıştı!

Sayın Sencer'in yazdıklarını aynen kabul etmek bile ATÜB topu topu bir yüzyıl yaşamıştır Osmanlı toplumunda!

Fatih devrinde komunal toprak sisteminin hâla kurulmadığını söyleyen kendisi, 16. yüzyılda miri sistemin bozulmağa başladığını söyleyen gene kendisi; her halde bir basit çıkarma işleminin (16. 15 = 1) verdiği sonuca itiraz etmez M. Sencer.

Yüzyıl içinde, Feodalizmden A-

TÜB'e, ATÜB'ten de kapitalizme acaba nasıl geçtik? Büyük sosyal karışıklıklarla mı oluyor düzen değişikliği? İstilalarla mı? Feodal beylerin boyunu mu vuruldu, komunal mülkiyet kurulurken? Hernal de egemen sınıf büyük bir direnme göstermiştir. Fırtınalar esmiştir Anadolu toprakları üzerinde.

Hayır! Böyle şeyler hiç olmamış. M. Sencer'e inanırsak tereyağdan kıl çeker gibi değişmiş düzen. Kanunlar değiştirilince düzen de değişivermiş! Bakın neler okuyoruz bu konuda.

«Bu bakımdan Osmanlı Devleti, karşılaştığı feodalleşme doğrultusunda sundaki toprak sistemini, merkezi bir yönetimle, yani üretim gücünü merkezi bir kontrol altına alan bir düzenle, ortadan kaldırmaya yönelmiştir. Bu bakımdan Osmanlı imparatorluğunun kuruluş döneminin, Anadolu ve Rumeli'de feodalleşme süreci içindeki bir yapıyı, farklı bir mülkiyet ilişkileri temeline dayanan bir yapıya dönüştürme dönemi olduğu söylenbilir. Üretici güçlerin bu merkezi kontrolüdür ki, Osmanlı Devletinin mülkiyet ilişkilerini belirleyen komunal (miri) toprak rejiminin temeli olmuştur. Böylece bireyin, toprağın mülkiyetine değil, sadece tasarruf hakkına sahip olduğu bir sistem doğmuştur.» (s. 233)

«Bu da aşamalı olarak başarılı olmuş ve mutlak bir otoritenin merkezi yönetimiyle, fethedilen topraklardaki çeşitli unsurların ağır ağır bütünleşmesiyle tamamlanmıştır.» (s. 237)

Başlangıçta, yerli beylerle halk arasında sosyal ilişki şekillerini, karşılıklı yükümlükleri düzenleyen kanunlar ve uzun süre kişiler de değiştirilmiş değildir.» (s. 238)

«Bununla birlikte, Osmanlı devleti, zamanla elverişli koşullarla bu kanunları değiştirerek kendi sisteminin yaygınlaştırmıştır.» (s. 240)

Bu görüş baştan sona yanlıştır. En başta feodal bir düzenin Asya Tipi Üretim Biçimine dönüşümü ne görülmüştür ve de bugüne kadar bunu savunan olmuştur Feodal düzeni izleyen düzen, kapitalizmdir, ATÜB değildir.

Zaten Anadolu'da feodalizmin «ağır ağır» ATÜB'e dönüşmesi imkânsızdır... çünkü «vakit» yoktu! Bir yüzyıl sürmüştür ATÜB'ün ömrü M. Sencer'e göre.

Ayrıca gerçekten bir düzen değişikliği olmuş ise bunun büyük karışıklıklara, çalkantılara sebep olması gerekirdi. Öyle bir şey görmüyoruz; yalnız birkaç kararname, kanun... ve düzen değişiver-

miş!

Ve nihayet 15. ve 16. yüzyılda komunal mülkiyetin hakimiyetini kabul edemeyiz çünkü gerçekler bunu doğrulamıyor. Hatta M. Sencer de kitabında gerçekleri saklamayı başaramıyor. «Komunal mülkiyeti» M. Sencer'in kınayıcıdan okuyalım:

«(15. - 16. yüzyıl) Osmanlı imparatorluğundaki toprakların vergi yükümlükleri bakımından özerk, haraci ve miri olmak üzere üç tür... İlk türü... mülk topraklarıdır... sahipleri müslüman olan mülklerdir... ikinci tür topraksa yine ilk islam fetihleri sırasında müslüman olmayanlardan alınan yerlerde eski sahiplerinin ellerinde bırakılan haraca bağlanmış olan haraç topraklarıdır. Üçüncü tür topraklar... miri topraklardır.» (s. 248)

Yani kişilerin mülkiyetinde olmayan topraklar yalnız miri topraklarıdır. Şimdi de bu miri toprakların ne türlü «komunal» olduklarını görelim.

«Bu dirliklere devlet adına sahip olan ve onları reayaya kiralayan kimseye «sahibi arz» denmiştir.» (s. 249)

«Bir sipahi yaşlanarak artık çalışamaz hale geldiği... zaman, isterse,» (neden istemesin?)... dirliği oğluna verilir (s. 252)

«Tımar sahiplerinin çocukları dirlik alamaz, babalarının dirliklerine onların ölümünden sonra sahip olurlar.» (s. 252)

Durum apaçık ortadadır. Komunal mülkiyet yoktur. Hukuk kitaplarında toprakların Sultanın malı sayılması aslında hiç bir şeyi de göstermemektedir. Çünkü «yasalara» inanırsak, toprak Allahındır da diyebiliriz!

Bir de reayanın yaşantısına bakalım. «Komunal mülkiyetin» var kabul edildiği Anadolu'da tımar reaya ilişkisi nasıldı acaba? «Osmanlı Toplum Yapısında» şunları okuyoruz:

«Bununla birlikte, dirlik topraklarının tasarrufu sürekli bir kiracı statüsünde olan reayaya bırakılmıştır.» (253)

Bu cümle şu anlama gelir: «Bununla birlikte, dirliklerde toprağa bağlı bir statüde olan reaya çalıştırılmıştır. Kitapta, «toprağa bağlılık», «sürekli kiracılık», gibi saçma bir deyimle gizlenmek isteniyor.

«Devlete ait topraklar üzerinde kiracı olarak yerleştirilen (toprağa bağlanan diye okuyun) köylü, tam bir mülkiyet (hiç bir mülkiyet diye okuyun) hakkına sahip olmamaktadır. Örneğin tarlasını satmak, hibe etmek, vakfetmek, va-

siyet etmek, miraslarına aktarmak, istediği gibi kullanmak ve değerlendirmek ve işlemek veya işlememek özgürlüğüne sahip değildir.» (s. 255)

«Reyanın bazı (!) özgürlükleri kısıtlanmıştır. Bunlar içinde en dikkati çeken, rayet denilen vergi yükümlüsü çiftçinin devletin (tımar sahibinin diye okuyun), belirleyeceği yerde oturmak ve toprağı terketmemek zorunda oluşudur.» (s. 256)

«Sipahinin reaya üzerinde bazı tasarruf haklarının bulunduğu görülmektedir... Bazan sipahinin gereğinde zorla köylüyü yerinden kovabileceği ortaya çıkmaktadır.» (s. 258)

«Öte yandan, reayanın sipahiye karşı bazı angarya hizmetlerle yükümlü olduğu anlaşılmaktadır.» (s. 258)

Bu nasıl komunal toprak rejimidir anlaşılmıyor. Dirlikler babadan oğula miras bırakılıyor, tımar sahipleri reayayı isterse toprağından yoksun bırakıyor, kovuyor, isterse çalıştırıyor, angaryaya koşuyor; reaya toprağından ayrılamıyor! S. Sencer Osmanlı toplumunu feodal nitelikteydi diyecek ama dili varmıyor.

Belki de bir toprak rejimine feodal diyebilmek için, o zamanın çiftlik kapılarının üzerlerinde büyük talebelelerde «Bu Bir Feodal Ufittiktir, ibaresinin yazılmış olması gerektiğini zannediyordur, yazar. Oysa öyle bir ibare Avrupa'da da olmamıştır. Batı'dak feodalizmin varlığı, ne yasalara ne de feodal lordların «Osmanlı «Kerim» Devletinin yaptığı gibi «halkı hi-mayelerine aldıklarını» iddia eden sözlerine dayandırılmıştır. Feodalizm toplumun objektif incelenmesinden doğmuştur; pratikte ne uygulanmışsa o düzenin yapısı da o olur.

Her halde bu konu üzerinde fazla durmak gereksizdir. 15 ve 16. yüzyıl arasında bile komunal toprak rejimini, ATÜB'ü göremedik. «Kısaca dendiğinde, Osmanlı Toprak Düzeni komunal değildi, ATÜB değildi. 15. yüzyıldan önceki devrenin feodal nitelikte olduğunu, 16. yüzyıl sonrası batı etkisiyle «geleneksel toprak rejiminin çözülmekte olduğunu zaten M. Sencer kabul etmektedir. Arada kalan yıllarda da toprağı yalnız bir kısmı miridir. Ve dikkatle o kursa yazdıklarını M. Sencer, o toprak rejimine «komunal»den başka her ismi verebileceğini görecektir.

Devamı Gelecek Sayıda

Emperyalist zincir Laos'ta da kırılıyor

1960'larda yeni bir atılıma kavuşan dünya devrimci hareketi, bu mücadelesinin ürünlerini 1970'de toplayacaktır. Olaylar ve gelişmeler açıktır. 1970'in ikinci ayının sonunda dünyanın genel durumu bunun bir gerçek olduğunu ortaya koymaktadır. Emperyalizm karşılarında birleşmiş dünya halkları, her köşede emperyalizmi önlerine katmış onu sürmektedirler. Emperyalizm büyük silah tekellerine, son. suz gibi gözükken mali gücüne rağmen, her yerde gerilemekte ve bu gerilemenin doğurduğu iktisadi bunalımlar içinde kıvrılmaktadır.

Emperyalizmin bu gerileyişi sırasında dünyayı saran emperyalist zincir teker teker zayıf olduğu noktalarından kopmakta ve emperyalizmin yenilgisi bütün dünyaya teşhir olunmaktadır. Sosyalist ve millî demokratik devrimler bütün dünyanın ezilen ve sömürülen halklarına ve milletlerine örnek olmakta onlara emperyalizmden kurtuluşun yollarını öğretmektedir.

1960'lar nasıl dünya tarihine kahraman Vietnam halkının zafere, rinin destanı olarak geçecekse, 1970'lerin başı da Laos halkının destanı olarak anılacaktır. Çünkü yirmi yıldır emperyalizme karşı silahlı mücadele veren Laos halkı da, bugün zafere her zamankinden daha yakındır. Laos halkının

temsilcisi Patet Lao'nun birlikleri her geçen gün gericiileri, kuklaları ve emperyalistleri adım geri sürmekte ve kahramanlık destanına yeni sayfeler eklemektedir. Özellikle geçen hafta içinde başlayan genel saldırı, düşmanın mevzilerini bırakarak kaçması ile sonuçlanmıştır. Patet Lao birlikleri fırtına gibi ilerlemekte ve emperyalistlerle kuklalarının ortaklaşa savunmağa çalıştıkları üsleri, savunma noktalarını iskambil kağıdından kurulmuş birer şato gibi yıkıp geçmektedirler.

Ancak bugünkü durumu anlıyabilmek için Laos'un yakın tarihine kısaca göz atmak yararlı olacaktır.

Orta çağda üzerinde büyük krallıkların kurulu olduğu Laos toprakları, 19 uncu yüzyılın sonlarına doğru başlayan emperyalist dönem içinde çeşitli baskılara maruz kaldı. İngiltere ve Fransa'yı bir savaşın eşiğine kadar getiren Laos toprakları, sonunda bu iki emperyalist devletin nüfuz bölgesi arasında bölündü. İkinci dünya savaşı döneminde Japonlar tarafından toprakları işgal edilen Laoslular, Ho Şi Minh'in örgütlediği Çin Hindi halkları ile birlikte direnme savaşına katıldılar. Direnme savaşından sonra karşıların da Fransız emperyalizmini bulan Çin Hindi halkları mücadelelerini

Laos'lu erkek ve kadın mücadelecinin gereğine inanmıştır.

sürdürdüler ve düşmanı 1954'te Dien Bien Fu'da hep birlikte yenilgiye uğrattılar.

Dien Bien Fu'yu izleyen Cenevre sözleşmesi ile Vietnam ve Kamboçya gibi Laos da bağımsızlığını kazandı. Fakat emperyalizm yenilgiyi kolay kabul etmiyordu. Bunun için Laos içindeki uçakları aracılığıyla kargaşalık çıkarmaya ve bu yoldan ülkenin iç işlerine karışma çabasını sürdürdü.

Laos halkı başlıca iki cepheye toplanmıştı: (1) Millici güçleri çevresinde toplanan proletarya öncülüğündeki Patet Lao - bu cephenin lideri Prens Suvannavongdur. - (2) Emperyalizmle işbirliği yapanlar - bunların lideri Prens Bun Um'dur. Bir de bu ikisinin ortasında olduğunu iddia eden, aslında sağcı ve emperyalizmle uzlaşmadan yana olan "Tarafsızlar". (!) vardı ki, bunların lideri de Prens Suvanna Fuma'ydı.

Amerika hemen Bun Um'u destekledi. Bun Um'un emrindeki sağcı General Nosavan aracılığıyla bir darbe yaptı. Ancak Patet Lao öncülüğündeki Laos halkının sert tepkisi karşısında geriledi. Nosavan iktidardan çekilmek zorunda kaldı.

Sovyetler Birliği ve Amerika'nın ortaklaşa harekete geçmesiyle Laos sorununa uzun vadeli bir çözüm bulunması için 1961 yılında Cenevre'de yeni bir konferans toplandı. 1962 yılı Temmuz'una kadar devam eden konferansın sonunda Laos'ta Suvanna Fuma'nın başkanlığında "tarafsız, (!) bir hükümet kurulması kararlaştırıldı. Buna göre bu hükümette Patet Lao ve sağcılar da temsil edilecekti. Ayrıca ülke kuzeyden güneye doğru ikiye bölünüyordu. Doğu'nun denetimi Patet Lao'ya, batı'nın denetimi ise sağcılara bırakılıyordu.

Laos ayrıca dört büyük devletin gözetimi altında tarafsız bir ülke olacaktı.

Amerika, oyunu buraya kadar getirdikten sonra hemen Suvanna Fuma'yı desteklemeye koyuldu. Böylece ilk zamanlarda Patet Lao'ya ilgi duyan Suvanna Fuma ve hükümeti hızla sağa doğru kaymaya başladı. Bu durumda, hükümette başbakan yardımcılığı görevi, taşıyan Suvanna Vong'un yapabileceği hiç bir şey yoktu. Başkent Vientian'dan ayrılarak Patet Lao bölgesine geçti. Meselenin bu durumu almasıyla, sağa kaydığını açıkça gördükleri Suvanna Fuma'dan kopan millici güçler Patet Lao'ya katıldılar.

Bu tarihlerde ortaya çıkan yeni bir gelişme Laos'un önemini arttırdı. Amerika Vietnam'da başlayan kurucu mücadeleleri karşısında kukla hükümeti zayıf görüyordu. Bunun için savaşa bizzat katılmak için güney Vietnam Millî Kuruluş Cephesini, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'nin desteklediğini ve bütün yardımın Laos'tan geçirildiğini ileri sürdü. Hatta Amerikalıların çizdikleri haritalarda bütün Laos'u boydan boya kesen bir "Ho Şi Minh Yolu" da yer alıyordu. Amerika bu nedenle Güney Vietnam'ın yanı sıra, Laos'u da bombalayabileceği tezini ortaya attı. B 52 uçakları Laos halkının üzerine bomba yağdırıyordu. İkinci iş olarak Amerika Güney Doğu Asya'da başlayan kendi aleyhindeki gidişi durdurmak için Laos hükümetinin ordu sunu yetiştirme görevini üstüne aldı. (Aslında Amerika yalanla makla birlikte Laos da bir çok Amerikan askeri bulunmaktadır. Orneğin, Vientian'daki Amerikan büyükelçiliğinin kadrolarında 1100 Amerikalı uzman gözükmektedir. Resmi sayı olmasına rağmen bunun çok yüksek olması, bundan da öte gerçek sayının bunun üstünde olması, Amerika'nın "tarafsız" Laos'a nasıl karıştığının açık kanıtıdır.)

Bu durum karşısında Patet Lao birlikleri savaş hazırlıklarına başladılar. Son olarak 1963 yılında solcu, Dışişleri Bakanı ile yine solcu bir polis şefinin hunharca öldürülmesi mücadeleyi su yuzu ne çıkarttı. Patet Lao birlikleri bunun üzerine Nisan 1963 de ülkenin ortasında bulunan Küpler ovasına genel saldırıya giriştiler. Saldırıyla birlikte sağcılar Suvanna Fuma'yı devirdiler, ancak büyük tavizlerle onu tekrar yerine getirdiler. Patet Lao doğal olarak böylesine açıkça sağla işbirliği halinde bulunan bir kimseyi başbakan olarak tanıyamazdı.

Vietnam savaşının gelişmesi ve bütün devrimci güçlerin o noktada toplanması Laos meselesini ikinci plana attıysa da Amerika Laos'lu bir azınlık Meo'ları eğiterek Patet Lao birliklerine saldırtmaktan geri kalmadı. Amerika bu kuvvetlerin eğitimi için Laos'ta yatırımı olan bazı şirketleri paravan olarak kullanıyordu. Sağcı İngiliz gazetesi The Times'ın da itiraf ettiği gibi CIA paravanı bu şirketler millici harekete karşı kullanılıyordu. Amerikalı Sena-

Yurtsever Patet Lao kuvvetleri Burtar ovasına inmiş, Vientien'in 150 kilometre yakınına kadar gelmiştir.

DÜNYA OLAYLARI

Filipinlerdeki ileriler

Devrimciler, adı altında tek bir cephede toplanmaktadırlar.

Markist - Leninistlerin öncülüğündeki devrimciler,

toplumun bütün ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakalarını örgütlendirmekte

ve Marcos'un usak yönetimine

ve Amerikan emperyalizmine karşı güçlü bir mücadele vermektedirler.

ör Fulbright, 36 bin Meo'nun her Washington'a 150 milyon dola-

malolduğunu açıklamıştır.

Bu noktada Amerika yeni bir

ayuna daha başvurdu ve Laos'a

göstermelik seçimler yapıldı.

Ölkenin üçte ikisini denetimi al-

ında bulunduran Patet Lao'nun

katılmadığı bu seçimlerde Suva-

na Fuma sandıktan çıktı. Ancak

bu bir çok siyasi esprinin konusu

olmaktan daha öte bir anlam ka-

namadı.

1969 kışbaharı sona ererken, Viet-

nam savaşının sonucu belli olmuş.

Şimdi emperyalizmin ikinci

ayır olduğu noktaya da darbe in-

irmek gerekti. Patet Lao birlik-

leri Mayıs 1969'da Küpler ovasın-

da ilerlemeğe başladılar. Çevre-

deki Amerikan üslerinden hava-

anan B 52'lerin bombardımanına

tağmen, millici güçler kararlı bir

çatışmada mücadelelerine devam et-

tiler. Muson mevsiminin başla-

masıyla etkinliğini kaybeden B

52'ler artık bir çiğ halini alan

aldırının önüne geçemez olmuş-

lardı. Ve Patet Lao birlikleri baş-

lent Vientian'ın bir top atımı ka-

tar yakınına geldiler,

Laos birlikleri hızla ilerlemekte

ve Laos'tan yakında çok mutlu

haberler alacağımızı müjdelemek-

tedirler.

Filipin demokrasisinin

çöküşü

İki hafta kadar önce usak

Marcos'un sarayına taş ve sopa-

larla öğrenci ve işçilerin saldırma-

ve bunların toplum polisleri ile

saat süren çarpışması temelle-

inden sarsılan Filipin demokrasi-

nin idam fermanının bütün dün-

yaya duyurusu olmuştur. Emperya-

list ülkelerin basını ve Filipinler-

deki diplomatları durumu ihtilal

meesi, olarak nitelendirmektedirler.

Altı öğrencinin polis tarafından

öldürülmesi ve ülkedeki bütün o-

kulların süresiz olarak kapatılma-

ıyla kontrol altına alınmasına ça-

rışılan buhran atlatılabilecek gibi

gelmektedir.

Filipin demokrasisinin içinde

bulunduğu durum emperyalizmin

boyunduruğu altında varılan nok-

tanın doğal sonucudur. İkisi de

Amerika'ya göbek bağı ile bağlı

ki partinin düzenli aralıklarla bir

birinin yerini alması ve bunların

ışındaki her düşüncenin demok-

razi düşmanlığı olarak nitelenme-

esi esaslı üzerine kurulu Filipin de-

demokrasisinin son günleri hızla yak-

laşmaktadır.

Bu görünürdeki 'demokrasi' nin

arkasında rüşvet, yolsuzluk ve hir-

sızık şebekesi vardır. İtfaiyeciden,

travik polisine, yabancı şirketlerle

kontrat imzalayan devlet memur-

larından, Başkan Marcos'a kadar

herkesin çapına göre rüşvet aldığı

bu ülkede yönetim aslında Ameri-

kan emperyalizmi ile işbirliği na-

linde bulunan 52 ailenin elindedir.

Başkan Marcos'un ailesi de devle-

tin emperyalizmi ile geçtikçe kısa za-

manda milyoner olmanın yolunu

tutmuş ve 52'lere katılmağa çalış-

maktadır. Döviz almanın ve yurt

dışına çıkmanın çok sıkı bazı ki-

sıtlamalara bağlı olduğu bu geri

ülkede, saç yapmağa New York

ve Paris'e gidenlere rastlanmakta-

dır. Bu komprador oligarşi bugü-

ne kadar ülkedeki her iki partiyi

ve kiliseyi elinde bulundurarak çe-

şitli yollardan halkın direnişini

ezmeğe çalışmıştır. Biri diğerinden

farklı olmayan Milliyetçi (!) ve

Liberal (!) partiler halkın tepkisi-

ni başka alanlara kaydırmağa ça-

lıştırken, kilise de onlara yardımcı

olabilmek için elinden geleni yap-

maktadır. Bu iki parti, efendileri-

nin ve efendilerinin efendisi Ame-

rika'nın yüce çıkarlarını koru-

mak için egemen sınıfın çıkarları

na zarar verecek her hangi bir ka-

nunun çıkmasına karşı koymasta-

dırlar. Zaten bu tür bir kanun

önerecek kimse yoktur. Bunun için

devletin bütün yükü bu oligarşi-

nin dışında kalan sınıflara yıkıl-

maktadır.

Filipinlerdeki ileriler 'Dev-

rimciler', adı altında tek bir cep-

hede toplanmaktadırlar. Mark-

sist - Leninistlerin öncülüğünde

ki 'devrimciler', toplumun bütün

ezilen ve sömürülen sınıf ve taba-

kalarını örgütlendirmekte ve Mar-

cos'un usak yönetimine ve Ameri-

kan emperyalizmine karşı güçlü

bir mücadele vermektedirler. Ote-

yandan, son yüzyılın başından bu

yana emperyalizme sürekli olarak

karşı çıkmış ve ona karşı sınıflı

mücadele vermiş olan 'Huk', gele-

leri yeniden eyleme geçmektedir.

Aslında millici bir öze başlamış

olan 'Huk', lar bugün Marksist -

Leninistlerin öncülüğünde antlem

peryalist mücadelenin etkin vuru-

cu gücü niteliğini kazanmışlardır.

'Huk',lar bugün kırsal alanların

geniş bir kesimini ellerinde bulun-

durmaktadırlar. Kentlerde ise dev-

rimci cepheye bağlı genç ve işçi

militalar kukla gerici yönetime

öldürücü darbeler indirmektedir-

ler.

Kitle ile organik ilişkiler kura-

bilmiş ve kitleleri cephe içinde ör-

gütleyebilmiş Marksist - Leninist-

lerin yürüttükleri hareket kısa

zamanda sonuç verecek gibi gözük-

mektedir.

İtalya'da buhran

İtalya'da süregelen işçi ve ög-

renci hareketlerinin sonucunda

son azınlık hükümetinin de istifası

zorunda kalmasıyla ortaya çıkan

hükümet buhranı hâlâ çözümlene-

medi. Emperyalistler arası çeliş-

melerden zararlı çıkan İtalya'daki

hakim sınıfların temsilcisi 'orta-

nın solundaki, dört parti, batılı

kapitalist ülkeleri arasında en es-

ki ve iyi örgütlenmiş olan İtalyan

Komünist Partisini ellerinden gel-

diğince iktidardan uzak tutmaya

çalışıyorlar.

Hristiyan Demokrat başbakan

Mariano Rumor'un sosyalist, Bir-

leşik Sosyalist ve Cumhuriyetçi

partiler liderleriyle yaptığı ortak

toplantılarda bir anlaşma zemini

bulunamadı. İtalyan işçi ve emek-

çi sınıflarının öz isteklerini hiçbir

şekilde cevaplandırmayan bu dört

parti, işçi hareketlerine karşı uy-

gulan baskı politikasının birşey

halletmediğini farkederek genel

af gibi oyalayıcı ve reformcu ta-

vizler vermeyi gerekli görüyorlar.

Ancak temsil ettikleri çevrelerin çıkarlarını zedeleyecek köklü ekonmik ve mali tedbirlere dokunmaktan çekinen bu liderler onbeş gündenbergi bir hükümet programı bile hazırlayamadılar.

Bu arada, gereğinde ülke çapında ve her zaman o iş dalındaki bütün işçilerin katıldığı etkili grevleri tek tek sendikal hareketler olmaktan çıkarma yolunda gözle görülür bir çaba sarfetmeyen İtalyan Komünist Partisi de sadece hükümet kurma çabasındaki partileri eleştirmek ve kinamakla yetiniyor. Bütün İtalya'da yaygın örgütlere ve propaganda araçlarına sahip İtalyan 'Komünist Partisi', bu olanaklarını kaybetme korkusundan olsa gerek, yönetimin yönetmekte güçlük çektiği bu sırada pasif kalmaktadır. Oteki partilerin 'kitle desteğinden' yoksun olduğunu belirten Komünist Partisi, bugünlerde bu kitle desteğini sağlama yolunda hiçbir çaba göstermiyor.

Ote yandan, radyo - televizyon işçilerinden ağır endüstri kollarına kadar her iş yerinde işçiler ülkeye hayatını felce uğratan grevleri başarıyla yürütmeye devam ediyorlar. Ancak sendika ve örgütlerin ortak ve belirli bir hedefe yöneltmiş eylem birliği İtalyan Komünist Partisi tarafından sağlanamadığından grevler sonunda üçbeş lirt elde eden işçiler bir süre için etkinliklerini kaybediyorlar. Üniversite ve orta öğretim dallarında ki öğrenciler de protestolarını okulların dışına ancak tahrip hareketleri şeklinde çıkarabiliyorlar.

Avrupa'nın gelişmiş kapitalist ülkelerindeki grev, gösteri, yürüyüş, bildiri yayınlama gibi demokratik haklar siyasi iktidara kanallıze edilmedikçe bu ülkelerdeki halkın sınıflar daha bir süre içeride ve dışarda sömürülerine devam etme fırsatını bulacaklar.

EMPERVALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

Emperyalizme karşı dünya halkları

■ Geçen hafta içinde Arjantin'de güvenlik kuvvetleri ile öğrenciler arasında meydana gelen çatışmada bir polis ölmüş, 2 öğrenci yaralanmış. 60 dan fazla kimse tutuklanmıştır.

■ Olaylar, ayın başında giriş sınavlarına karşı çıkan 800 öğrencinin işgal etmiş olduğu Tıp Fakültesi yakınlarında cereyan etmiştir.

■ Kuzey Vietnam savunma bakanı General Giap, Sovyetler Birliği'ne Kuzey Vietnam'a yaptığı yardımlardan dolayı teşekkür etmiştir. General Giap, Hanoi'de, Sovyetler Birliği savunma

bakanı Andre Greçko ile yaptığı görüşmede Kuzey Vietnam Halkının Sovyetler'in yardımı sayesinde mücadelelerinde başarıya ulaşabileceklerini belirtmiştir.

■ Kudüs'deki İsrail yetkilileri A.B.D. Başkanı Nixon'ın İsrail'e yeni savaş uçakları satmaya niyetli olduğunu belirtmişlerdir.

Amerikan radyolarından biri de, A.B.D. Dışişleri bakanlığının başkan Nixon'a İsrail'e yeni Phantom uçakları satmayı kabul etmesini tavsiye ettiğini açıklamış ve gelecek 2 hafta içinde bu konuda bir karara varılacağını belirtmiştir.

Marksizm - Leninizm evrensel gerçektir

Bu teoriye inanan herkez, bir gün devrim ile teslim yet, Marksizm Leninizm ile revizyonizm arasında bir seçme yapmak zorunda kalacaktır

Fransız Marksist — Leninist Komünist Partisi organı L'Humanité Nouvelle'de çıkan ve Devrimde Devrim yazarı Régis Debray'ın teorik yanlışlarını eleştiren yazının Peking Review dergisinin 26 Temmuz 1968 tarihli 30. sayısında çıkan özetidir.

L'Humanité Nouvelle, Latin Amerika'daki halk devriminin yolu sorunu üzerinde Régis Debray tarafından yazılmış Devrimde Devrim kitabını eleştiren bir makale yayınladı. Makale, kitabın karşı devrimci büyük bir yutturmaca, aslında Marksizm - Leninizm bir saldırı olduğuna işaret ediyor. Debray'ın koyduğu teoriler, gerçekte milletler arası burjuvaziye hizmet ediyor.

Régis Debray'ın kitabı görünüşte anti-revizyonist, gerçekte ise anti-Marksist - Leninist bir politik çizginin manifestosu. Makale, kitabın, revizyonizmden öğrenen bütün namuslu kişileri bir sapa yola, batağa kör bir vadiye sürüklediğini yazmaktadır.

Debray'ın milli demokratik devrimde, proletarya partisinin önderlik rolünü inkar eden yargısını reddeden makale, şöyle devam ediyor: "onun yargısı, milli kurtuluş mücadelesinde Marksist — Leninist partinin rolü sorunu etrafında geliyor. Baş önemdeki bu sorun, Lenin ve Mao Zedung tarafından iyice aydınlatılmıştır. Çin Devrimi ve Çin Komünist Partisi, Yeni Demokrasi, vb. gibi en seçkin yazılarında Mao Zedung, milli devrimde partinin gerçek rolünü göstermiştir.

"Devrim olacaksa, devrimci bir partinin olması gerektir. Devrimci bir parti olmadan Marksist - Leninist devrimci teori üzerinde ve Marksist — Leninist devrimci üs-

lubunda kurulmuş bir parti olmadan işçi sınıfına ve geniş halk yığınlarına emperyalizmi ve onun saldırgan köpeklerini yenme de yol göstermek imkansızdır.

"Özeleştirme yöntemini kullanan, halk yığınları ile birleşik, Marksizm — Leninizm teorisi ile donanmış, iyi disiplinli bir parti, böyle bir partinin önderliğindeki ordu, böyle bir partinin önderliği altında bütün devrimci sınıfların ve bütün devrimci grupların birleşik cephesi — bunlar düşmanı yendiğimiz üç ana silâhtır."

Makale, Debray'ın, bu görüşün Çin'de geçerli olup da Latin Amerika'da geçerli olmadığını iddia ederek Başkan Mao Zedung'un bu doğru tezlerine akıl almamak bir şekilde karşı çıktığına işaret ediyor.

Debray tarafından yayılan salt askeri görüşü eleştirerek devam ediyor. "Parti sorunu üzerinde Debray'ın tutumundan ne men çıkan sonuç, "salt askeri görüştür. Ona göre top, politikaya kumanda eder." Makale, aynı zamanda Debray'ın Latin Amerika'daki devrimci silâhlı kuvvetlerin askeri örgütlerinin "en üstten: önce daimi muntazam kuvvetlerin, yani çekirdek, sonra yarı — muntazam kuvvetlerin, en sonunda da milislerin kurulması" gerektirdiği yolundaki görüşünü de eleştiriyor. "Debray'e göre halk ordusu kitlelerden gelmemeli, kitlelere dışarıdan kabul ettirilmelidir."

Makale, Mao Zedung'tan aktarılan aşağıdaki bölümün iyice düşünüp taşınması gerektiğine dikkati çekmektedir: "Çin Kızıl Ordusu, devrimin politik görevini yapacak silâhlı bir gövdedir. Özellikle şimdi Kızıl

Ordu sırf döğüşmekle kalmamalıdır. Düşmanın askeri gücünü yıkmak üzere savaşmanın yanı sıra kitlelerin içinde propaganda yapmak, kitleleri örgütlemek, onları silâhlandırmak, onlara devrimci politik ictidarı kurmakta ve parti örgütlerini örgütlemeye önemli görevleri de yüklenmelidir... Bu hedefler olmadan, döğüş anlamını yitirir, Kızıl Ordu ise varolma nedenini yitirir."

"Bu düşüncelerden sonra Debray'ın kitabının özü anlaşılabilir. İçindeki önemli şeyler ima yoluyla ve belirsiz söylenmiş için bu kolay değildir. Bu kitabın Marksizm - Leninizm, Mao Zedung fikirlerini ne saldırmak ve Mao Zedung'un teorilerinin evrensel önemini inkâr etmek rolünü üzerine almış olduğu böylece anlaşılır."

"Debray'ın kitabından daha başka yanlışlar da alınabilir: Bu onun "analizinin" anti diyalektik bir tarzda yapılmasından ileri geliyor. Debray, her noktayı soyut olarak ve genel örgütün dışında incelemiştir. Latin Amerikadaki durumu, dünya durumuyla birleştirmeden incelemiştir: Latin Amerika'daki revizyonist partilerden, enternasyonal komünist hareketteki durumu geçiştirerek ve devrimci bir örgüt içerisindedir, politik ve ideolojik mücadelelerin zorunluluğunu görmezlikten gelerek söz açmıştır."

Makale, sonuç olarak "Debray'ın kelime lerinin uzak görüşten yoksunlukları onları başarısızlığa sürükleyecektir." diye yazıyor. "Bu teoriye inanan herkes, birgün devrim ile teslimiyet, Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasında bir seçme yapmak zorunda kalacaktır. Üçüncü bir yol yoktur." diye ilâve ediyor.

TI-SEN «MILLİ TİYATRO» MÜCADELESİNE ÇAĞIRIYOR

Devrimci saflarda gerçekten yer almak şeklinde beliren amacı ile sendikamız TI-SEN; «Millî Tiyatro Hareketi» ni nönündeki pratik sorunlara da çözüm yolları arama konusunda yararlı olacağı düşüncesinden hareket ederek, bu bildiriyi yayınlamak gereğini duydu...

TIYATRO GÜÇLERİ, BİRLEŞİP GÜÇLENELİM

Devrimci saflarda gerçekten yer almak şeklinde beliren bu amacı ile sendikamız TI-SEN'in üyeleri, bugün ülkemizin içinde bulunduğu somut durumda, entellektüel bir eylemi (tiyatro eylemi) yerine getiriyor olmanın bilincine sahiptirler. Ve bütün TÜRK TIYATRO GÜÇLERİ de aynı sorumlulukla hareket ediyor olmak ve TI-SEN'de birleşerek, bu görevi omuzlamak zorundadırlar.

DOSTU DÜŞMANLARI KARIŞTIRMİYALIM

Bugün Türkiye'de sendikamızın muhatap olduğu, olmak durumunda olduğu, olacağı işveren statüsündeki tiyatro sahipleri, hiçbir zaman karşı devrimci saflarda mütalâa edilemezler. Şöyle ki; üyelerimizin ekonomik çıkarlarını savunmak üzere karşı karşıya geldiklerimiz söz onusu işverenleri, bir Amerikan işvereni veya bir Holdingin işvereni ile birbirine karıştırmak, bir tutmak, aynı saflarda saymak, en açık tanımla emperyalizmin ekmeğine yağ sürmek, emperyalizmin oyununa gelmek demektir.

Ve fakat: Devrimci cephedeki bu ittifak durumu, işçi - işveren ilişkilerinde, işçilerin sendika haklarının (adil ücret, ücretli tatil,

uygun çalışma şartları vb.) TI-SEN tarafından demokratik bütün hakları kullanarak sonuna kadar savunulacağı ifkisi ile de çatışmaz. Bu durum, işçi - işveren arasındaki ayrılığın (objektif bir gerçeğin) tabii bir sonucu olmak durumundadır.

SENDİKAMIZDA DEMOKRASİYİ GELİŞTİRELİM

Bilinen bir gerçektir ki, ülke de gerçek demokrasinin yerleştirilmesi eylemi ile devrimci cephe de ve devrimci örgütlerde demokrasinin yerleştirilmesi eylemleri birbirlerine sıkı diyalektik bağlarla bağlıdır.

Bu ilkeden hareketle; devrimci saflarda gerçekten yer almak şeklinde beliren amacı ile sendikamız TI-SEN içinde, demokrasinin ge-

liştirilmesinde en önemli aracımız, üyelerimizin sendikanın işleyişine ilişkin görüşlerini, yöneticilerine iletmeye en kısa yolu ve yararlılığı sağlayacak, «ÜYE ORTAK SEPLANTILARINI» ve «EĞİTİM SEMİNERLERİNİ» gerçekleştirmek ve geliştirmek olmaktadır. Ve bunlara katılmak TI-SEN'in ileriye gitmesini sağlayacaktır. Bu durumda TI-SEN üyesine ve tüm tiyatro güçlerine önemli görevler düşmektedir.

Önümüzdeki görev, «Millî Tiyatro Hareketi» ile TI-SEN'in sendika eyleminin birbirlerinin ayrılmaz parçası olduğunu görmek ve mücadelemizi bu yolda yürütmektir.

7 - Şubat - 1970
TI-SEN (Türkiye Tiyatro İşçileri Sendikası) Ankara Şubesi Yönetim Kurulu

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi: Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon: 27 39 61 * Ankara Temsilciliği: Ahmet Say * Dizgi: Yüksel, Baskı:

Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı: Fuat Bute, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 40 * Anadolu Dağıtımı: GAME-DA * Yıllık Abonesi: Yurt İçi: 40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * Hân San.: 20 TL., Yayın İlanları yüzde elli indirimlidir.